

SITKEI HÍREK

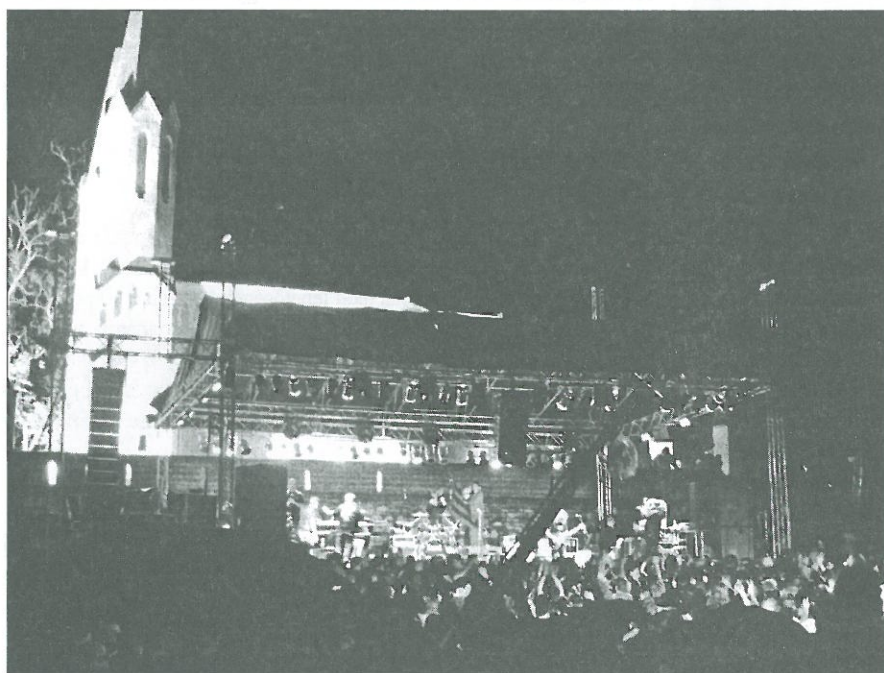
A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja

VII. évfolyam • 2. szám • 2009. szeptember

Huszonharmadszor is benépesült a Hercseg-hegy oldala

Az idén huszonharmadik alkalommal dübörögtek fel a hangfalak a sitkei Hercseg-hegy oldalában augusztus utolsó szombatján. Az 1986-ban útjára bocsátott rendezvénysorozat jellege sokat változott és az évek során: a zenekarok olykor milliós fellépési díjait hallva,

várit, illetve környékbeli ismerek – itt most büszkén kihúszom magam, hiszen én is közéjük tartozom - akik szinte az összes kápolna-koncerten jelen voltak, és ma már természetesen családotstul, gyerekestül jönnek fesztiválózni. Őket az idei, szombat hajnalra szin-

A hűséges közönséget az őszi szüreti időjárás sem tudta elijeszteni

ma már nem annyira a jótékonykodás, sokkal inkább a „biznisz-jelleg” dominál a fesztiválon. Szerencsére a rendező egyesület jól gazdálkodik, így mindig marad tartalék a pénztárban. Ennek köszönhetően, a kápolna felújítása mellett a község különböző szervezeteinek a támogatására is mindig jut keret. Az elmúlt csaknem negyed századra vonatkozóan az is elmondható, hogy kialakult valamiféle „Sitke feeling”: a vasi Woodstocknak köszönhetően évente legalább egyszer baráti társaságok, régi haverok gyűlnek össze, hogy a fűben fekve, sörözve, beszélgetve részesei lehessenek a monstre bulinak. A közönséget ma már főként a harmincas-negyvenes-ötvenes generáció, és az ő gyerekeik alkotják a többséget. Jómagam is sok sár-

te őszi szüreti időjárás sem tudta elijeszteni, így délután öt óra tájban most is ezrek népesítették be a domboldalt. A fesztivál szerintem azért is bír ilyen jelentős vonzerővel, mert a műsorkínálatot évről évre próbálják megújítani (ki ne emlékezne a csúcsok csúcsára, az „István a király” előadásra), ám emellett a hagyományokat is megőrzik. Így az idén is volt három olyan zenekar, - Lord, Kormorán, Balázs Fecó – akik már az első koncerten is felléptek. És bár az elmúlt években néha világsztárok neve is felvetődött a sitkei koncerttel kapcsolatban (például az egykori beatle’ Paul McCartney neve), a szervezők mindig a realitás talaján maradtak, nem akarták túlvállalni magukat.

(Folytatás a 2. oldalon)

TARTALOM

- Huszonharmadik Rockfesztivál 1-2 l.
- Önkormányzati hírek 2. l.
- Szentjánosbogár tábor 3. l.
- Falunap 4. l.
- Kézműves tábor 5. l.
- Sitkeiek lettek... 6. l.
- Beszélgetés Kovács Ferencsel 7. l.
- Kegyelmi évforduló 8-9. l.
- Sitkei emlék... 10-11. l.
- Köztünk éltek 11. l.
- Tagóvodánk 12. l.
- 60 éves osztálytalálkozó 13. l.
- Véleményem szerint 14. l.
- Új játékosok, új edző 15. l.
- A dobogó csúcsán 16. l.

Huszonharmadszor is benépesült a Hercseg-hegy oldala

Demjén Ferenc, az ikon

(Folytatás az 1. oldalról)

A már említett évtizedes hagyományoknak megfelelően az idei koncertet is a megyei amatőr bandák kezdték, akik közül többen bizony egészen kiértékelt zenei produkciót mutattak be. A főműsor első fellépője a nemzeti vonula-

tot képviselő Ismerős Arcok zenekar volt, majd jött a hasonló eszmiséget képviselő állandó fellépő, a Kormorán. A kora esti időpontra a szemerkélő eső ellenére is a közönség megérkezett: Demjén Róziék jó negyven perces készenlétekor már csaknem ötezen voltak a domboldalon, anyagilag is megmentve ezáltal a rendezvényt. A magyar rockzene idén nyáron ikonná választott előadójának azonban úgy látszik nincs szerencséje Sitkével, de az is lehet, hogy a szervezőknek Demjénnel. 2001-ben ugyanis valamiféle rejtélyes kór, most pedig a technika ördöge akadályozta meg Rózsit abban, hogy a rá váró nem kevés rajongó élvezhesse műsorát. Kétszeri nekifutás és húsz perc után

ugyanis végleg elbúcsúzott a sitkei közönségtől. Nos, egy biztos, levonulása után újabb fél óra volt szükség ahhoz, hogy az egyébként európai csúcsmínőségűnek beharangozott hangosítás, egész pontosan a zenészek számára fontos, színpadon hallható kontrollládák megszólaljanak. Az, hogy Demjén produkciójából nem lett botrány, az utána következő Lordnak volt köszönhető, akik ismételtlen hozták a tőlük megszokott színvonalat. Gidófalvy irányított, Erős Attila pörgött és poénkodott, Pohl Misi meg sem állt a színpadon, így az újrhangszerelt, két billentyűssel megszólaló Lord klasszikusok ismételtlen lázba hozták a közönséget. És bár úgy érzem, hogy a csúcstól az örök vasi banda

volt, azért az ereje teljében lévő Pataky Attila által vezérelt EDDA tovább tudta fokozni a hangulatot. Az egykor a kápolnakoncert araként, védnökeként megjelenő Balázs Fecó programját viszont már családias légkörben, alig pár száz kitartó rajongó hallgatta végig. Az egykori Korál-tag ugyanis délután még Budapesten lépett fel, így csak éjjeltájt érkezett meg Sitkére.

Összességében elmondható, hogy a rendezvény ismét jól vizsgázott, hiszen ötezer ember önfeláldozott, és végülis problémamentesen szórakozott az utolsó nyári szombaton. És a legtöbben megint csak így búcsúztak egymástól: ha előbb nem, akkor viszlát Sitkén 2010-ben!

- Csonka-

Önkormányzati hírek

Pályázat szennyvízkezelésre

A Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium április végén tájékoztatta Sitke község önkormányzatát, hogy a módosított Nemzeti Települési Szennyvízelvezetési- és tisztítási Program keretében a 2000 lakos egyenérték alatti, regionális rendszerkapcsolattal nem rendelkező települések, így Sitke is kizárásra került. Ezzel egyidejűleg a 2015. december 31-i szennyvízelvezetésre- és tisztításra vonatkozó határidős kötelezettség megszűnik. A kizáráshoz kapcsolódóan a kormány a település önálló megoldásánál természet közeli megoldások előnyben részesítését rendelte el. A megváltozott körülmények miatt beruházási szándék esetén a Környezetvédelmi-, Természetvédelmi- és Vízügyi Felügyelőséget, műszaki jellegű kérdésekben a Környezetvédelmi-Vízügyi Igazgatóságot javasolják felkeresni. A beruházás önálló megvalósításához a Magyar Fejlesztési Banknál elküldönített kedvezményes hitel áll a települések rendelkezésére, illetve a Regionális Operatív programok keretében meghirdetett pályázatokon lehet indulni.

Az időközben megjelent pályázati felhívás kapcsán a képviselőtestület lakossági fórumot szervezett. A lakossági fórumon a megjelentek tájékoztatást kaptak a pályázati feltételekről, valamint a várható bekerülési és működtetési költségekről. A régió három megyéjére vonatkozó forrás összege 2 milliárd 480 millió forint, a támogatás mértéke a beruházás összköltségének 90%-a, az elnyerhető támogatás maximum összege pedig 500 millió forint. A támogatott projektek száma 14.

A pályázat beadási határideje 2009. szeptember 25. A lakossági fórumot követően a képviselőtestület rendkívüli ülésén úgy határozott, hogy a pályázatot akkor nyújtja be, ha az üzembe helyezést követő csatlakozás vállalásáról szóló nyilatkozatot az érintett ingatlanulajdonosok 65%-a július 23-ig aláírja. A szervező munka eredményeként a meghatározott mennyiségű aláírás összegyűlt, így az önkormányzat a szennyvízkezelés megvalósítására benyújtja a pályázatot.

Kisfilmek, kistelepülésekről

A Szombathelyi Televízió és Rádió Kht. munkatársai „Falvak Vasban” elnevezésű kisfilmek kistelepülésekről sorozat keretében filmet forgat-

tak községünkben. Az önkormányzattal történt megállapodás alapján a Kht. vállalta, hogy Sitke község épített és természeti értékeit, kulturális hagyományait, valamint turisztikai lehetőségeit bemutató 10 perces filmet elkészíti és a „Falvak Vasban” DVD második kiadásában megjelenteti. Vállalta továbbá, hogy saját műsorában több alkalommal sugározza, és felveszi a kapcsolatot a Helyi Televíziók Országos Egyesülete tagtelevízióival, valamint a Duna Televízióval is a film sugárzása érdekében.

Útfelújítás

A Nyugat-Dunántúli Regionális Fejlesztési Tanács augusztus 10-ei rendkívüli ülésén döntött a belterületi közutak felújításának idei pályázatairól. A TEUT keretében a sitkei önkormányzat a Petőfi utca I. és III. szakaszának burkolat-felújítására mintegy 6,6 millió forintot nyert.

Új képviselő a testületben

A helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek 2006. évi választásán Sitke községben független képviselőjelöltként a települési kislístáról megválasztott Palkovics Sándor 2009. május 25-én képviselői mandátumáról, a képviselő-testülethez címzett levelében lemondott. A helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásáról szóló törvény szerint „Ha a települési kislístáról megválasztott képviselő helye üresedik meg, a helyére a legtöbb szavazatot elért jelölt lép.” A Helyi Választási Bizottság megállapította, hogy a szavazatszám szerinti sorrendben Sebesiné Fider Rozália szerezhette mandátumot. A jelölt a képviselői munkát vállalta, vele szemben kizáró ok nem áll fenn. Sebesiné Fider Rozália a képviselő-testület júliusi ülésén esküt tett.

Tanévkezdési támogatás

Sitke község önkormányzati képviselő-testülete júliusi ülésén általános- és középiskolai tanulmányokat folytató 74 gyermek részére gyermekenként 6300 Ft összegű – összesen 466.200 Ft – tanévkezdési támogatást állapított meg.

Kiss László

Elnökségi határozat

A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület Elnöksége az egyesületi tagok jogaira és feladataira vonatkozó, az alapszabályban részletesen nem szabályozott szervezeti és működési kérdésekben az alábbi határozatot hozta:

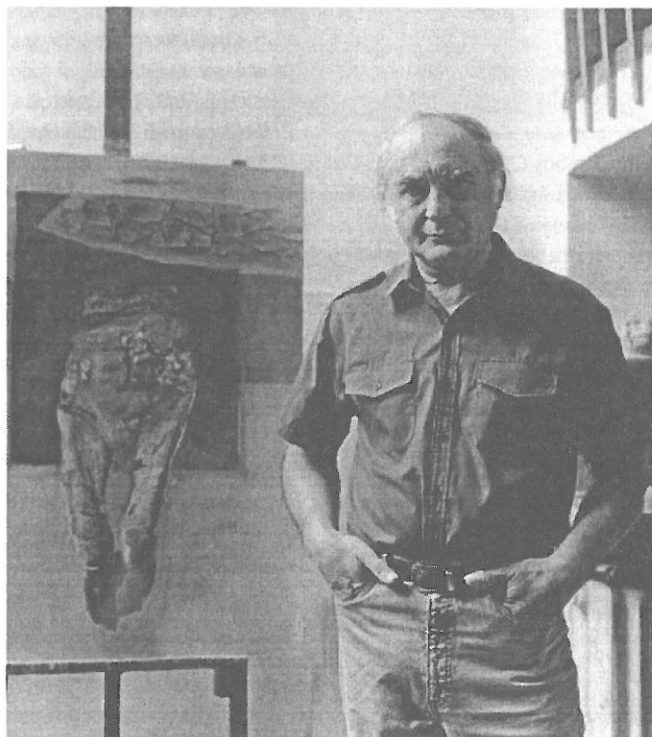
Az egyesületi tag személyes tevékenységének az minősül, hogy az egyesületi tag az egyesület (és szakosztály) által szervezett legalább három társadalmi munkanapon és egy ülésen (közgyűlés, taggyűlés, szakosztályi ülés) évente részt vesz.

Az az egyesületi tag, aki az 1. pontban meghatározott tevékenységből két társadalmi munkanapon és egy ülésen folyó év augusztus 20-ig nem vesz részt, valamint a tagdíjfizetési kötelezettségét az előírt határidőig nem teljesíti, nem jogosult az egyesület rendezvényeit térítésmentesen látogatni.

Azt az egyesületi tagot, aki az egyesület munkájában legalább egy évig nem vesz részt, kötelezettségeit nem teljesíti, a második írásbeli felszólítás után a tagok soraiból ki kell zárni.

Az elnökségi határozat 2010. január 1-jén lép hatályba.

IN MEMORIAM: Fóth Ernő

2009. július 19-én váratlanul elhunyt Sitke szülőtte, Fóth Ernő festőművész, Munkácsy-díjas, Erdemes Művész, a Magyar Művészeti Akadémia tagja.

Fóth Ernő festőművész 1934-ben született Sitkén. Z. Gács György és Szentiványi Lajos tanítványa volt az Iparművészeti Főiskola díszítő-festő szakán. 1961-től kiállító művész, 1975-től az Iparművészeti Főiskola docense. Táblaképeken kívül több sgraffitót, freskót, gobelint és mozaikot készített. 1992-től a Magyar Művészeti Akadémia tagja volt. Munkácsy Mihály-díjas és Erdemes Művész.

Emlékét kegyelettel megőrizzük, nyugodjon békében!

Szentjánosbogár tábor Sitkén

Esős nyarunk volt az idén. Minden nyári tábornak az eső a nagy ellensége – mondják. Mert az eső a táborbélieknek kedélyét szegi. De azért vannak kivételek. Ilyen kivétel volt az a június végi Szentjánosbogár tábor is, amelyet többször elvert az eső, mégsem vett elő senkit sem a szomorúság (sőt!).

A szentjánosbogarak

Talán azért, mert a Szentjánosbogár tábor nagy múltú, jól megszervezett, kézben tartott mozgalom. Talán azért, mert Hess István SJ Atya olyan impresszív, nagyhatású buzdtításokat tartott. Talán azért, mert a csoportvezetők magukkal ragadó személyek voltak. (Akiiket most név szerint, csupa nagybetűvel kellene felsorolni.) Talán azért, mert a táborvezető (Mica) szervezőképessége rendkívüli volt. Talán azért, mert Tereza oly titokzatos kisugárzása lelki mágnes volt, hogy ebbéli mágikus képessége nem engedte elszabadulni a szomorúságot. Talán a sitkeiek tartották fenn ezt a jókedvet, hiszen mint szállásadók, mint segítők, mint adományozók aktív szerepet vállaltak ebben a táborban. Vagy talán a gyerekek miatt volt ez az öröm. Talán egyik sem illetve, de lehet, hogy mindegyik szerepet játszott a sikerben. De mindezek mellett volt még valami megmagyarázhatatlan, volt még valami különös „öröm”, amely ott hömpölygött, amerre jártunk. Ennek a „örömnnek” volt egyfajta szépsége, amely megfényszerítette ezt a tábor. Volt egy tábor, ahol ez a különös „derű” olyan erős volt, hogy nem létezett olyan eső mely el tudta volna mosni. Volt egy tábor - szemben a sötét és kietlen önző világgal - ahol ajándékozni, adni lehetett egymásnak, mosolyt, viccet, kenyeret (felvágottat!), fekhelyet, tanácsot, példát, kecsketejet és szeretetet. Ezeket bizonyára mind felírták az angyalok, de azért engedtessek meg, hogy ezen felül megköszönjem a Polgármester Úrnak az együttműködést és a foci pályát, amelyet a sportnapon használtunk. Köszönjük a kultúrházat is, ahol a csoportok szereplései voltak, és amelynek kertjében tábor tüzet raktunk. Ez utóbbiakért hálásak vagyunk a kultúrház vezetőjének, Erikának is. Köszönet továbbá Kovács Ferenc családjának a kastélybeli ebédért és Ervinnek az idegenvezetésért. Köszönet a nagysimonyi polgármesternek, aki a szerdai kiránduláson a buszt vezette és bográcsot kölcsönzött a kerti mulatsághoz.

És végezetül, de nem utolsó sorban, köszönet a sitkei fiataloknak, akik az akadályverseny napján hősiiesen helytálltak az esőben (Szandra, Eszti, Bernadett, Eszter, Cecília, Kati, Laci)!

Talán egy nem is olyan távoli jövőben újra benépesítik a falut a Szentjánosbogarak!

Horváth Gábor

Falunap

2009. július 18-án került sor az V. Falunapra. A kezdeményező Együtt Sitkéért Egyesület ez alkalommal, az Önkormányzattal, valamint a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesülettel közösen végezte a szervezést. A zenés ébresztő után a főzőverseny résztvevői a Kultúrház környékén gyülekeztek. Idén már több mint húsz csapat jelentkezett a megmérettetésre. A résztvevők két kiló húst kaptak, ebből kellett bármilyen bográcsételt elkészíteniük. Az Önkormányzat nagy kondérijából pedig mindenkinek jutott egy-egy tál étel. De nemcsak az ételek bizonyultak jóízűnek, hanem a beszélgetések is, amelyek a bográcsok mellett folytak.

Közben a futóverseny résztvevőinek szurkolhattunk, akik 1251 métert futottak, emlékezve ezzel a falu alapításának évére. A jelentkezők között értékes nyerményeket sorsoltunk ki, így érdemes volt mindenkinek elindulni a versenyen. Tizenegy órától zajlott a motoros verseny, amely az óvodáskorúak nagy táborát mozgósította. A gondosam előkészített pályát szülők, nagyszü-

lők vették körül. A gyermekek igazi versenyszellemmel vágtak neki a távnak, többen előtte ott-hon profi módon készültek fel a megmérettetésre. Meghallgatták Judit néni utasításait, és már indultak is a jelre. A félénkebbek talán majd jövőre kapcsolódnak be a versenybe. Tizenhárom órakor nyílt a Díszítőművészeti Szakkör kiállítása, akik bemutatták legújabb munkáikat a közönségnek. Már éppen elkészültek az ételek, amikor hirtelen el kezdett esni az eső. A szervezők gyorsan reagáltak, a további programokat, a kultúrházban rendezték meg, amelyek közül kiemelkedett az „erőseMBER” vetélkedő. A versenyzők végigküzdöttek, a nézők pedig végigizgulták a látványos, és hatalmas testi erőt igénylő feladatokat. A versenyt ismét Poós Gusztáv nyerte, aki eddig még nem talált legyőzőre Sitkén. A délutánt a sitkei fiatalok produkciói színesítették, akik évről évre egyre színvonalasabb műsorral lepik meg a közönséget. Vendégfellépők is volt, a hegyfalui néptáncos fiatalok mutatkoztak be egy tőlük szokatlan műfajban, amely

elnyerte a közönség tetszését. Este hat órakor került sor a jubileumi házassági évfordulójukat ünneplő házaspárok köszöntésére, majd népszerű operett dalok csendültek fel a csepregi Big Mouse Band előadásában. A Falunap bállal fejeződött be. Köszönjük a szervezőknek és a támogatóknak, hogy a falu közönsége ismét együtt tölthetett egy hangulatos, eseménydús napot.

Eredmények:

Futóverseny:

Abszolút győztesek:

1. Szita József
2. Kiss Bence
3. Mórocz Csaba

Gyerek kategória:

1. Kiss Bence
2. Kovács Krisztián
3. Bognár Gabriella

Ifjúsági kategória:

1. Szita József
2. Mórocz Csaba
3. Kopácsi Sándor

Felnőtt kategória:

1. Gömbös Gyula
2. Gróf Lászlóné
3. Kéthelyi Károly

Legtöbb fővel induló családok: Kelemen család, Kovács család, Gróf család

Sport vetélkedő:

1. Barca csapata
2. Dingó
3. Luzer

„EroseMBER” vetélkedő:

1. Poós Gusztáv
2. Horváth Ernő
3. ifj. Gaál Tamás

Sörivőverseny:

1. Tóth Krisztián

Rajz verseny:

1. Vörös Virág
2. Bösze Leticia
3. Pénzes Petra, Pénzes Rebeka

Főzőverseny:

1. Civil Egyesület Vásárosmiskéért
2. Sitke Önkormányzat
3. Patkó Italtolt

Különdíj: Díszítőművészeti Szakkör

Női szkanderverseny:

1. Sebesi Józsefné

Férfi szkanderverseny:

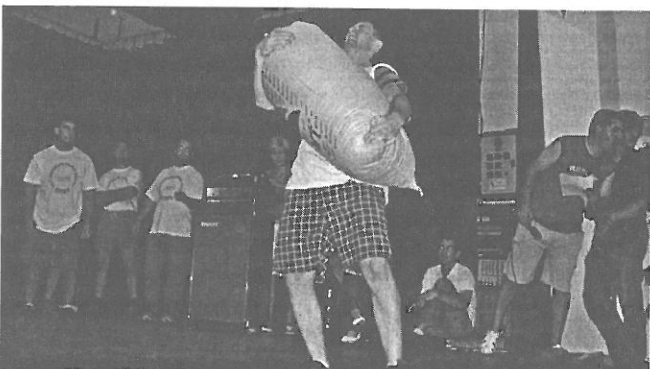
1. ifj. Gaál Tamás

Motorosverseny:

- I. korcsoport: 1. Pénzes Áron
 II. Korcsoport: 1. Németh Gergő
 III. korcsoport fiú: 1. Pénzes Péter
 III. korcsoport leány: 1. Pénzes Hanna

Motorisépességverseny: 1. Nemes Gábor, Nemes Vivien

Blanka

Kézműves tábor

Augusztus 10-én reggelre ötödször alakult át a Művelődési Ház nagyterme. Két sorban egymá mellé tolt asztalok voltak, mellettük 48 szék. Ezek várták azokat a 6-14 éves gyermekeket, akik hétfőtől péntekig szorgosan dolgoznak majd rajtuk a kézműves tábor alatt. Kilenc órára aztán mindegyik bútor „gazdára talált”, minden gyermek megérkezett. Legtöbbjük már ötödször hallgatta végig az intő szavakat a tábori szabályokról, viselkedési normákról. A régi táborozók már kívülről fújták őket, az újak pedig próbálták megjegyezni őket. Dicséretükre legyen mondván, többségüknek sikerült is betartani őket. Egész héten színes programok várták a gyerekeket. A kézműves foglalkozások mellett meglátogattak bennünk a Szent György lovagok, akiknek a közreműködésével bepillantottunk a lovagok életébe. Játékos vetélkedővel idézték meg a középkort. A Sárvári Rendőrkapitányság tisztjei fegyverbemutatót tartottak, és kérekpár ügyességi pályát építettek a gyerekek részére, melyen meglepetésünkre csak nagyon kevesen tudtak hibátlanul végigmenni. A néptánc alaplépéseit is eltanulhatta az, akit érdekelt. Volt kincskeresés is, a sok érdekes feladat megoldása után minden résztvevő egy-egy csokival lett gazda-

A kézműves tábor lakói

bükből is előbukkant az alvó színészi tehetség. Talán a legjobban a pantomimot élvezték a gyerekek, amelyben minden csoportnak egy-egy ismert mesét kellett rövidített változatban színre vinni. Az elkészült műveket aztán a táborzárón a gyerekek elő is adták a szülőknek, mégpedig nagy sikerrel. Az eredményhirdetés után hagyományainkhoz híven tábortűznél szalonnát, virslit süttöttünk, melyeket aztán jó étvágygal el is fogyasztottunk.

Reméljük, az idei táborunkban is jól érezte magát mindenki, ezért igyekeztünk mindent megtenni. Ebben nagy szerepe volt segítőimnek is, akik nélkül lehetetlenség lett volna egy ilyen tábor megszervezni és lebonyolítani. Szeretnék köszönetet mondani

Pataki Márta és Hajdu Tímea óvónőknek, Zsoldos Gábornénak a sok segítségért, a konyhai dolgozóknak, Horváth Tibornénak, Nunkovicsné Molnár Csillának és Jenei Józsefnének a sok finom ebédért, s mindenkinek, aki bármivel is hozzájárult táborunk zökkenőmentes lebonyolításához. S persze azoknak az ifjaknak is köszönöm a munkájukat, akik már nem táborozóként, hanem segítőként tértek vissza hozzánk: Vörös Zsófiának, Vass Bernadettnek, Vass Esztinek, Horváth Esztinnek, Gróf Alexandrának, Németh Evelinnek, Gróf

Adriennek és Joós Barnabásnak, Rajki Georginának és Gazdag Laurának. Végül szeretném megköszönni az Önkormányzat és a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület anyagi és erkölcsi támogatását, mely elengedhetetlen feltétele volt annak, hogy ilyen alacsony szülői hozzájárulás mellett a gyerekek teljes ellátását biztosítani tudjuk Művelődési Házunkban a tábor ideje alatt.

Gróf Lászlóné

„Csak tiszta forrásból!”

A falunapi rendezvénysorozat keretében július 18-án Morgós István polgármester nyitotta meg a Népi Díszítőművészeti szakkör munkáiából rendezett kiállítást a Művelődési Ház klubhelyiségében. Szakkörünk célja a magyar népi hímzés gyűjtése, feldolgozása, kutatása. El kell mondanom egy ilyen kiállítás megrendezése nem kevés munka. Össze kell gyűjteni az anyagot, installációt készíteni, válogatni tájegységenként, minden darabot átvasalni, felcímkézni. Mindez hat embernek két napi munkája. Végül a faliszőnyegek, függönyök, terítők, párnák ott sorakoznak a falon, paravánon, padlón.

Színesek és egyszínűek, rusztikusak és leheletfinomak: 85 darab, mind a magyar hímzész hagyomány sokszínűségét reprezentálja. Van itt belpátfalvi, csongrádi, úri, nyugat-dunántúli, vasi, Komádi, Trencsényi, kalotaszegi, széki, székelyudvarhelyi, mezőségi, erdélyi szász, palóc, ómatyó, Veszprém megyei, hőveji hímzéssel készült

munka. A hímzésen kívül 20 darab írókázott hímes tojás és két darab textilbaba színesíti a kiállítást.

Szakkörünknek jelenleg 12 tagja van, de szeretettel várunk minden érdeklődőt, aki hiteles forrásból szeretne meríteni októbertől május végéig heti egy alkalommal.

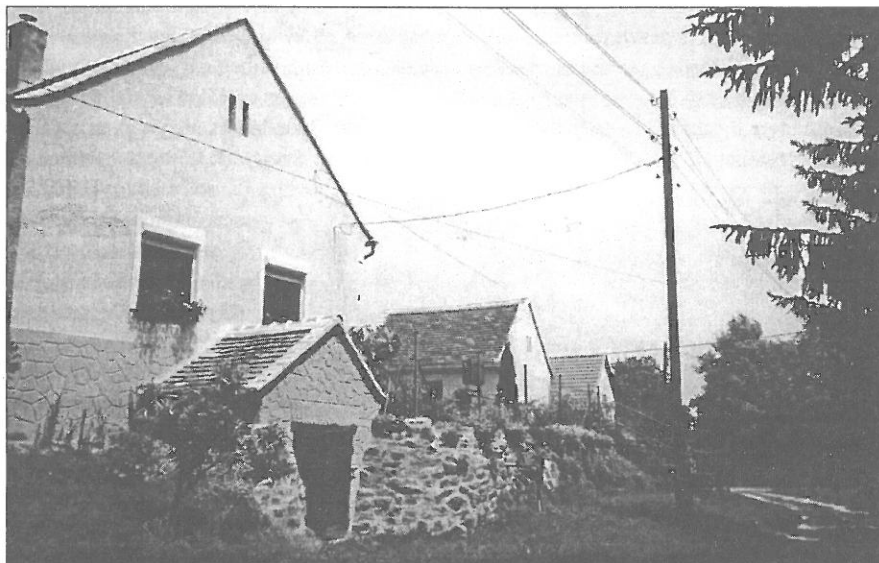
Szakkörünk tagjai: Domján Lászlóné, Farkas Sándorné, Gazdagné Papp Anikó, Göcze Józsefné, Beyer Berta, Babics Józsefné, Kiss Lászlóné, Kocsi Károlyné, Szabó Imréné, Pégán Ibolya, Pégán Józsefné, Vass Lajosné.

Ezúton is köszönöm a szakkör tagjai nevében is a Sitkei Önkormányzat támogatását, mely a szakkör alakulása óta, 29 éve tart, valamint a Vas Megyei Önkormányzat Közművelődési és Ifjúsági Bizottságának támogatását, melyet a sikeres pályázatban nyújtott.

Varga Mária
szakkörvezető

Sitkeiek lettek

Borbély László és felesége idilljét a kocsmaja zaja sem zavarja

Borbélyék családi háza. Ebben a házban született Gőcze Géza, aki 1948-ban Győr város helyettes pogármestere volt. Emlékét Győrben az előző rendszerben utcánév is őrizte.

Biztosan sokaknak feltűnt, amikor néhány éve Pajor Benő bácsi régi, elhagyatott háza a Kossuth utcában elkezdett szépülni, aztán egyszer csak új színt, és új lakókat is kapott. Borbély László és felesége, Manyi 2007 szeptemberében költöztek ide. A beköltözést rengeteg munka előzte meg, melynek nagy részét maga Borbély László végezte, ahogy ő mondja: „hogyan legyen elfoglaltsága Manyi nyugdíjazásáig”. Most ők ketten, és a két cica: Picúr és Marci élnek itt csendben, nyugalomban. Borbély László a Pápa melletti Vaszaron született, s már tizenévesen az ottani csemetekertbe járt dolgozni. Itt ivódott bele a természet szeretete, tisztelete, s kapott kedvet ennek hivatásszerű műveléséhez is. Sopronba került, ahol 1960-ban erdész-technikusi végzettséget szerzett. Tanulmányai után először pár évre Sárvárra, majd az Őrségbe, pontosabban Őrszentpéterre helyez-

ték, az ottani fakitermelést felügyelni. Itt ismerkedett meg feleségével, Manyival, aki a közeli Szattán született, s pékként dolgozott nyugdíjazásáig. 1966. december 3-án kötöttek házasságot. Hamarosan két gyermekük is megszületett: Judit és Gábor. László akkoriban egy fotószakkörnek is tagja volt, melynek „nyomait” doboznyi fénykép őrzi – a többség persze a gyerekekről készült. Ebben az időszakban ismerkedtek meg Sitkével is, hiszen amikor egyszer Vaszarról hazafelé mentek, valahogy a falu felé vetődtek, ekkor meglátták a domb tetején álló kápolnát, amely nagyon megfogta Manyit; s valószínűleg az akkor még kislány Juditot is, hiszen később ezt választotta esküvője helyszínül is. 1982 augusztusáig éltek Őrszentpéteren, majd Lászlót Sárvárra helyezték a Sárvári Állami Erdészeti Igazgatóság vezetői posztjára. 2003-ban innen vo-

nult nyugdíjba is. Manyi a sárvári Ferrosüt Sütőüzemben helyezkedett el, ahol mostani nyugalmazásáig dolgozott. Lányuk, Judit kreativitása, már korán megmutatkozott, így Pécsen járt művészeti szakközépiskolába, majd a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen végzett textil szakon divattervezőként. Egy ideig több társával együtt vittek egy ruhaszalont, de aztán kilépett, s visszatért középiskolai szakához, a grafikához. Judit a Dunakanyarban, Gödön él, két kisfiú édesanyja: Peti, valamint a most tavasszal született Tomi. Jelenleg, reklámgrafikusként dolgozik: katalógusokat, reklámokat készít, többek között a Daalarnának is. Fiuk, Gábor Sárvárra járt gimnáziumba, majd elektroműszerésznek tanult. Feleségével együtt most már ők is sitkei lakosok, hiszen tavaly fejezték be az építkezést, s költöztek ide. Őszől bővül a család: érkezik a harmadik unoka is, a szülők, és a nagyszülők nagy öröme. Ahogy a kedves, fiatalos, jókedvű, aktív, ám születési dátumukat szégyenlősen bevaló házastársakat hallgatom, az jut eszembe, hogy kell-e ennél több: tisztességgel átdolgozott, élményekkel tarkított élet, harmónia, béke a nyugdíjas évekre, melyek „nem is annyira nyugalmasak” – mondják nevetve, hiszen mióta „ráérnek”, még több dolguk van, mint korábban. A kert körüli munka, a hegy rendben tartása, unokák látogatása, kirándulások – mindig van valami elfoglaltságuk. Persze azért jut idő olvasásra, rejtvényfejtésre is. László már csak fejben oldja meg a feladványokat, hogy Manyinak is „új legyen” a megfejtés. Idilljüket még a szomszédos kocsmaja zaja sem zavarja meg! (...azt mondják csak néha hangos.) Reméljük, a jövőben is így érzik majd.

Bedi Katalin

Az Európai Parlament tagjainak választása

Az Európai Parlament tagjainak megválasztására 2009. június 7-én került sor. Hazánkban a választópolgárok 36,28%-a járult az urnához, és adta le szavazatát. Az EP-választás végeredménye szerint a FIDESZ-KDNP 56,37 (14 mandátum), az MSZP 17,34 (4), a Jobbik 14,77 (3), az MDF 5,3 (1) százalékot ért el. A többi párt nem jutott be az Európai Parlamentbe. Az LMP-Humanista Párt 2,6, az SZDSZ 2,16, a Munkáspárt 0,96, az MCF 0,47 százalékot szerzett.

Sitkén a választásra jogosult állampolgárok 37,7%-a kereste fel a szavazóhelyiséget, és adta le voksát. Az érvényes szavazatok száma a következőképpen alakult: FIDESZ-KDNP 141 (67,1%), SZDSZ 1 (0,47), MCF Roma Ö. 2 (0,95), Munkáspárt 0, MSZP 29 (13,8) Jobbik 22 (10,47), LMP-HP 4 (1,9) MDF 11 (5,2).

Kiss László

A Szavatszámoló Bizottság

Országgyűlési képviselőnk hétköznapijai

Beszélgetés Kovács Ferencel

Kovács Ferenc

Kovács Ferencel egy – a közelgő koncerttel kapcsolatos – sajtótájékoztató alkalmával beszélgettem a kastélyfogadóban. Kicsit féltem is, hogy nehéz lesz majd a hivatalos hangvétel után egy kicsit közvetlenebb beszélgetést folytatni, de a kastélyfogadó tulajdonosának kedvessége, közvetlensége, odafordulása hamar eloszlatta kételyeimet.

Önt, mint országgyűlési képviselőt /FIDESZ/, illetve mint a Megyei Közgyűlés elnökét sokan ismerik. Közéleti tevékenységéről nap, mint nap értesülünk a médiumokból. De hogyan telnek egy országgyűlési képviselő hétköznapijai, hogyan érzi magát a családjával itt Sitkén? Többek között erről szeretném faggatni. Pontosan hány évvel ezelőtt költözött a családjával Sitkére?

Már több mint két évtizede élek itt a családommal. 27 évvel ezelőtt, 1982 augusztusában költöztünk Sitkére feleségemmel, Katalinnal, meg két kislányommal, Vikivel és Katival. Azelőtt Budapesten éltünk. Három gyermekünk közül a legkisebb, Ferenc fiam már itt született.

– Mi indította arra, hogy otthagya a fővárost, és éppen ebben a kis faluban telepedjen le?

– Részben egy régi vágyamnak köszönhető, hogy most itt élek a családommal, részben pedig egy véletlennek. Budapesten, amikor a Völga Szállóban dolgoztam, titkos vágyam volt, hogy egyszer én is működtessek valami hasonló szállót vagy fogadót. Ez a titkos vágyam találkozott aztán egy felhívással a TV-ben, miszerint dr. Bors Zoltán a Vas megyei kastélyprogram keretében közzétette, hogy cégek, illetve magánszemélyek is vállalkozhatnak kastélyfelújításra. Éppen nyaraltunk a családommal, amikor a felhívást megláttuk, s kaptunk az alkalmon. A sitkei kastélyt találtuk a legmegfelelőbbnek, ezért ezt választottuk. De volt egy feltétele is

annak, hogy a kastélyt megkaphassuk, mégpedig az, hogy a kápolnát is felújítjuk, illetve rendben tartjuk. A koncertek nélkül azonban ezt a feltételt nehéz lett volna teljesítenünk.

– Mi sitkeiek, azt hiszem, mind nagyon örülünk annak, hogy a kastélyt ilyen szépen felújították, hogy van benne élet, nem vált romhalmazzá. Sokunkat fűznek a kastélyhoz régi emlékek, hiszen felső tagozatban ide jártunk iskolába. Évtizedekig gyerekzsivajtól volt hangos a kastély. Közéleti teendői mellett hogyan tud időt szakítani a fogadóbeli teendőire?

– Miután a családommal mindannyian elvezettük a vendéglátó iskolát, át tudtam adni a fogadóval kapcsolatos teendőket a családtagoknak, elsősorban a feleségemnek. A két lányom, Viki és Kati külföldön élnek, a fiam a környéken szakácskodik, tapasztalatokat gyűjt, ezért ma már teljesen a feleségem működteti a fogadót, én szinte bele sem szólok a munkájába. Ő a háttérben csendben végzi ezeket a teendőket. Csak néha jegyzi meg, hogy lassan már szinglinek érzi magát, annyira keveset tudok törődni vele.

– Mielőtt elkezdtünk Önnel beszélgetni, egy pár percet tudtam beszélni a feleségével is, láttam a kisebbik lányát és a kis unokáját is. A felesége azt mondta, hogy nagyon szeretnek itt élni Sitkén, úgy érzi teljesen be tudtak illeszkedni a faluba, barátaik vannak itt. Ön is így érzi?

– Igen, én is osztom a feleségem véleményét. Amint azt a sajtótájékoztató keretében is mondtam, annak, hogy a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület tudja és akarja is segíteni a faluban működő civil szervezeteket, az is az oka, hogy a faluban élők is önzetlenül segítenek az Egyesületnek, ha szükségünk van rá. A faluért végzett közös munka, a közös célok összekovácsolnak bennünket.

– Valóban, a közös célok, a közös munka lehet elsősorban az oka annak, hogy így sikerült beilleszkedniük a faluba, hiszen ez nem mindenkinél valósul meg. Minden falu egy zárt kis közösség a maga hagyományaival, szokásaival. Aki nem ismeri ezeket, és nem tartja őket tiszteletben, mindig idegen marad. Úgy tudom a Hercsegen még szőlővel is foglalkoznak, sőt a

kastély melletti kis állatkert egy részében birkákkal és disznókkal is foglalkoznak. Nyilván segítséggel, de még ezeket a valóban vidéki foglalatosságokat sem vetik meg?

– Természetesen nem, ezek mind hozzátartoznak a vidéki élethez.

– A fogadóban esetleg már a saját borukból is kaphatnak a vendégek kóstolót?

– Igaz hogy két hektár szőlőnk van, de annyi még nem terem, hogy eladásra is kerüljön. Ahhoz kell még néhány év.

– Említette, hogy lányai külföldön élnek, s már öt unokával is büszkélkedhet. De ha ők külföldön élnek, a kastélyfogadót, a családi tradíciókat ki viszi tovább?

– Reméljük, hogy a fiamnak lesz hozzá kedve, most azonban még tanulni szeretne, tapasztalatokat gyűjteni.

A felújított kastély

– Amint azt most, a sajtótájékoztató alkalmával is láttam, és a médiából is tudható, nagyon sok a közéleti teendője, szinte állandóan kereszttűzben él. Mi az, ami leginkább pihenteti, amivel leginkább ki tud kapcsolódni?

– Az úszás. Kétórányi úszástól, úgy érzem, teljesen kipihentem magam.

– Ha a jövőre nézve lehetne három kívánsága, melyek lennének azok?

– Az egyik mindenképpen az egészség, a másik, hogy minél több unokám legyen, és az hogy szeretet vegyen körül.

– Köszönöm a beszélgetést, és kívánom, teljesüljön mind a három kívánsága.

Dr. Nagy Erika

Végzős sitkei diákok

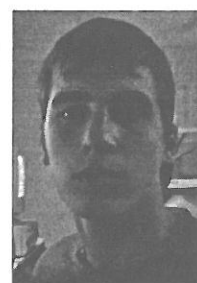
A Sitkei Hírek előző számában arról tudósítottunk, hogy kilenc sitkei diák fejezte be középiskolai tanulmányait.

A lap megjelenését követően jutott tudomásunkra, hogy a tanév végén Bedi Cecília a soproni Széchenyi István Gimnáziumban érettségi vizsgát tett, Czímber Zsolt pedig a kőszegi Dr. Nagy László Gyógypedagógiai Intézet Speciális szakiskolájában szakmai képesítést szerzett.

A diákoknak a sikeres vizsgákhoz gratulálunk! Szerk.

Bedi Cecília

Czímber Zsolt

Jubiláló házaspárok köszöntése

2006. őszén megjelent „Csak egy kis figyelmesség” című cikkemben még csak kívánság volt, de mára már valósággá vált Sitkén is a jubiláló házaspárok köszöntése a falunapon. A kezdeményezés jó ötletnek bizonyult, hiszen 2007-ben és 2008-ban is megtelt a Művelődési Ház nagyterme a meghívottakkal. De minden jó ötlet csak akkor válik valósággá, ha támogatókra talál. Községünkben nem volt ebben hiány, mivel mind az önkormányzat, mind a civil szervezetek szívesen álltak a jó ügy mellé. Nagy szeretettel készültünk hát az ünnepségekre. Az előkészületek során vált világossá számunkra – hiszen általában nem nagyon gondolkodik ilyenén az ember – hogy, aki az arany-, illetve a gyémántlakodalmat megéri házastársával, az nagyon hálás lehet a sorsnak, mivel az évszámokból az derült ki, hogy csak nagyon kevesen érik meg együtt már a 45. évfordulót is. Míg 2007-ben egy pár

ünnepelte 55. házassági évfordulóját, Nagy János és felesége, addig 2008-ban „csak” aranylakodalmasokat köszönthettünk. Emiatt sem akartunk hinni a szemünknek, mikor az idén, a meghívottak összeírásakor azt mutatták a számok, hogy Nagy Pista bácsi és felesége 70 éve kötöttek házasságot. Bizony kétszer is kivontuk a két számot egymásból, hogy nem tévedtünk-e. De nem fogtunk mellé. Így aztán 2009-ben még nagyobb lelkesedéssel készültünk az ünnepségre, főleg miután Pista bácsi és Emília néni olyan ígéretet tettek, hogyha egészségük éppen engedi, személyesen is eljönnek közénk. Rajtuk kívül még 31 házaspárnak küldtünk meghívót, s nagy örömünkre többségük el is fogadta meghívásunkat. Az ünnepeltek Morgos István polgármester úr köszöntötte szép szavakkal, Inzsöl Richárd plébános úr pedig az Úr áldását kérte rájuk. (Horváth Ferenc tiszteletes úr hivatali elfoglaltság mi-

att sajnos nem tudott megjelenni). Az ünnepi műsort az Ifjúsági Citerazenekar tagjai, Gróf Adrienn, Horváth Eszter, Horváth Bence, Kéthelyi Dániel valamint Vörös Zsófia és Németh Evelin adták. A kegyelmi évfordulóját ünneplő Nagy házaspár természetesen kitüntetett figyelmet kapott ezen a napon: külön köszöntötte őket az önkormányzat részéről a polgármester úr, és a plébános úr pedig külön áldást kért rájuk.

Az ünnepség végén minden házaspár egy szál virágot és egy oklevelet kapott, majd egy pohár pezsgővel kívántunk mindenkinek erőt, egészséget, sok-sok boldogságot az elkövetkező közös évekre.

Reméljük, hogy a következő években folytathatjuk ezt az ünnepségsorozatot, s minél több ezüst, arany, gyémánt, vas és kegyelmi lakodalmát ülő házaspárt köszönthetünk a Művelődési Házban.

Gróf Lászlóné

Kegyelmi évforduló

A jubiláló házaspár

Az idei évben, október 8-án lesz 70 éve annak, hogy Nagy István és Kiss Emília Isten és ember előtt örök hűséget esküdtek egymásnak a római katolikus templomban. Az évforduló nyilvános megünneplése egy kicsit előbb történt, az évenként megrendezésre kerülő Falunapon. A házaspárok között ők voltak a főszereplők, akik a 70 éves kegyelmi évfordulójukat ünnepelték. Ritka, kivételes pillanatokat élhetett át velük a falu lakossága, s mindannyiunk jókívánságait, Gróf Lászlóné meleg szavait, és Richard atya a Jóisténtől kért áldását meghatottan fogadták.

De nemcsak házassági évfordulójuk, hanem életkoruk is kivételes. Pista bácsi május 14-én töltötte be 97. életévét, így ma ő a

falu legidősebb tagja, Emília néni 89 éves.

Vajon mi lehet a titka a biológiai adottságokon túl, hogy egy emberpár ilyen hosszú életutat futhat be? Honnan, miből merítették az erőt a sok-sok évhez? Hosszú életüknek olyan tapasztalatai, bölcsességei halmozódtak fel, amiből nekünk és a még fiatalabbaknak tanulnunk, okulnunk kell.

Mit tudtak a régiek, az egyszerű falusi emberek, milyen volt Pista bácsi és Emília néni élete?

Arra kértem őket, meséljenek erről, s ezt szeretném most az olvasók felé továbbítani.

A titok egy picit részét éreztem felsejleni, amikor megérkeztem Pista bácsiék gondozott házához. A ház északi szélétől védett udvarán égőpiros muskátlik virítanak. Előttük karosszékek. Emília nénivel üdvözlőjük egymást, s a házba belépve mutatja a szépen gyökeresedett karácsonyi kaktuszt, amely már decemberben virágozni fog. Ő bújtotta. A lakásban itt is ott is virágcsokrok. (Úgy emlékszem, egy lépcső vezet a házba, nem úgy, mint a miénkbe, s ezt csak mostanában vettem észre, fiatalabb koromban nem. 1:0 az idők javára.) Bent Pista bácsi mosolyogva hellyel kínál a tiszta, praktikus konyhában:

– Ide tessék, ez a legkényelmesebb, innen kilátni az udvarra is!

Nagyon meghatódtam, s bevallom izgalommal telt számomra ez a néhány pillanat beszélgetésünk elején, hiszen Pista bácsi életében egy század is lepergett, amely már történelem.

– Pista bácsi, honnan indult, milyen útravalót kapott a szüleitől?

– Szüleimnek ötödik gyermeke voltam, János, József, Mária és Rózi után 10 évvel. Lánkapusztán születtem 1912-ben május 14-én. Édesanyám, Kondics Mária akkor 42 éves volt, s egy kicsit megijedt, restelkedett is, hogy ilyen későn érkeztem a családba. A krumplicföldről ment haza szegény szülni, Sitkére üzentek a bábának, aki késve érkezett, de szerencsére baj nélkül megszülettem. Apám nagyon örült nekem, vigasztalta anyámat:

– Ne félj, meglátod, ez a gyerek lesz öreg korunkra a támaszunk! (Később így is lett.) Apám, aki szerény ember volt, Lánkapusztán környékén a Nedeczky uraság földjein dolgozott, amolyan két tehenes kisparaszt volt, és kevés bérletes földjét is művelte. Mélyen hívő ember volt, bennünket is így nevelt. Anyámmal magázták egymást, akkoriban így illett.

Amíg cseperedtem, szüleim és testvéreim kényeztettek, de idővel a ház körül mindent el kellett végezni. Később apámnak segítettem a földeken, a jószágok körül.

Az elemi iskola első évét Ostffyasszonyfán végeztem, akkor a mostani vasútállomás mellett volt az iskola. Aztán szüleim Sitkére költöztek, ide, ahol most is lakunk.

Akkor még kicsi szoba-konyhás ház volt ez. Sitkén fejeztem be az elemi iskolát. Abban az időben Werner Lajos volt az igazgató, és tanított a nagyon szigorú Pogány Elvira kisasszony. De nekem nem kellett tőle félni, szófogadó, jó gyerek voltam, nem verekedős, inkább szelíd.

(Folytatás a 9. oldalon)

Kegyelmi évforduló

Pista bácsi és Emília néni a muskátlis udvarban

(Folytatás a 8. oldalról)

– Mi szeretett volna lenni az elemi iskola elvégzése után?

– Szerettem a paraszti munkát, örömmel telt a jószág nevelésében. A szüleimtől is ezt láttam, így továbbtanulásra nem is gondoltam.

1932-ben, húsz évesen Felsőbüki Nagy György aratógazdája lettem. Ez akkoriban rangot jelentett a fiatal emberek között, a legjobb munkások egyike voltam. 1935-ig dolgoztam így. Mivel testvéreim elkerültek a háztól, így egyedül maradtam szüleimmel, akik akkor már betegeskedtek. Nagy tervem megvalósításához kezdtem. Házat építettem a régi helyére. Akkor kezdtem építeni, amikor a templomot festették. A vásárosniskiei kőfejtőben magam fejtetem, magam hoztam haza a követ. Kölcsönt is fel kellett venni. Abban az időben 1000 pengő nagy pénz volt, amit a magam erejéből vissza is fizettem. Apámnak igaza lett: öreg korukra a támaszuk lettem.

– Hogyan, mikor ismerkedett meg párjával, Emília néniel?

– Emília felsőpatyi lány volt. A nővére ide került feleségnek, Kelemen Jóska vette el. Itt laktak a közelben. Sokszor eljött hozzá látogatónak. Mondja egyszer nekem a Göcze Sándor bácsi, aki amolnan mindentudó forma ember volt. Te Pista, van itt a szomszédba' egy szép sudár lány, éppen neked való vóna!''- 18 éves volt akkor Emília. Aztán meghívtam magam kártyázni, durákoztunk, és már a második este Göcze Sándor bácsi háta mögött adogattam a jó lapokat Emíliának. 1939. október 8-án volt az esküvőnk.

Szép mosoly tükröződik Emi néni arcán, mikor Pista bácsi a megismerkedésükről beszél, majd egymást türelmesen végighallgatva tovább idézik fiataláguk legszebb éveit.

– Nagyon sokat dolgoztunk, aggódtunk és ápoltuk szüleinket, de azt mindig éreztük, hogy könnyebb átvészelni a nehézségeket, ha a Jóistennel jóban vagyunk – folytatta Emi néni.

De aztán elkomorodik arcuk, amikor történetük az 1944. aug. 30-án kapott katonai behívóhoz ér.

– Először a Felvidékre vitték bennünket munkaszolgálatra. Sánccokat ástunk. Aztán Pórnóapátiban gyülekeztünk, hogy Nyugat-Ausztriában majd Frankfurt és Köln környékén folytassák a kiképzésünket. 1945-ben itt estem a társaimmal fogságba. Egy hónapig Belgiumban raboskodtunk, majd a franciaországi Reimsbe kerülünk, mint hadifoglyok, és utcaseprők lettünk, reggeltől estig a Reims-i katedrális környékét söpörtük, de közben egy szót sem válthattunk egymással. Egy év három napos fogság után jöttem haza.

Míg Pista bácsi a háborúban, addig felesége egyedül állt helyt a kis gazdaságban. Ápolta apósát, anyósát, intézte a család ügyes-bajos dolgait, nem tudva, merre van az ura, él-e, hal-e. Két évig semmit sem tudott Pista bácsiról.

Hihetetlen, de egy levél mégis eljutott Emília nénitől az ura kezébe a nagy háborúban. Celldömölkön a Ság-hegyi bánya tulajdonosánál volt szolgáló Mária, Pista bácsi nővére. Oda szállásoltak el egy német századost, akit megkértek, vigye el a levelet Németországba. A százados is fogságba esett nyugaton, de a Sitkéről küldött levelet még mindig őrizte. Hát a Reims-i katedrális falainál hallotta a társaitól, hogy van itt egy sitkei ember, aki nem volt más, mint Nagy István. Itt tudta meg a levélből Pista bácsi, hogy meghalt az édesapja.

– A háború után a Tsz megalakulásáig kis gazdaságunkban dolgoztam, majd Fessler Ernő mellett segítettem a villanszerelési munkálataiban. De Ernő mindig mondogatta nekem:

– „Pista, nem leszel jó villanszerelő, mert mindig az otthoni munkákon jár az eszed.” Hát igaza lett, mert nekem inkább a gazdasági munkákban tellett kedvem. Feleségem később sokat betegeskedett, több műtétje is volt, mellette kellett lennem, de hála Istennek kigyógyult bajából. A Tsz-től mentem nyugdíjba, de ami még most is fáj, hogy a nyugdíjamba nem számították bele az aratógazdaként ledolgozott kemény három évet.

– Emília néni finom diós süteményt tesz az asztalra, s kínál különleges likőrrel. Mindkettőt

magá készítette. Hét közben a napközi konyháról hozznak ebédet, de alkalmanként Emi néni is főz. Minden évben megfogadja, hogy nem műveli a kertet, de mikor eljön a tavasz, kéri Gábort, az unokát, mégiscsak ásson fel egy darab földet a kertben.

– Mi tartja ilyen fiatalosan Pista bácsit?

– Mindig egymásra támaszkodtunk, a szeretet és a türelem volt fontos az életünkben, és megtaláltuk a mindennapi életben az egyszerű örömeket. Kicsit már nehezen mozgok, a lábam..., de csak egyféle gyógyszert szedek, hiába írt fel a doktor úr másfélét, a mama elolvasta mennyiféle mellékhatása lehet, és nem engedte beszélni. (Csak meg ne tudja a doktor úr!) Helette eszem zöldséglevéseket, azokat szeretem. Ebéd után mindig ledőlünk kicsit.

– Hogyan telnek napjaik?

– Tv-t nemigen nézek, a rádióban mindig meghallgatom a híreket, Emi néni szereti olvasni a Vas Népet, a virágaival is szívesen bibelődik. Kicsit beszélgetünk Évával és Henivel, a gondozókkal, akik könnyebbé teszik az életünket.

Lassan búcsúznom kell, nem akarom őket tovább fárasztani. De marasztalnak, vegyek még egy süteményt, olyan jó volt beszélgetni, ritkán jön hozzájuk vendég. Mindketten kikísérnek, kérem őket, hadd készítsék róluk a muskátlik között egy fényképet. Fogják egymás kezét...

Philemon és Baucis története jut róluk eszembe. A görög monda szerint csak ők fogadták be egyszerű hajlékukba az emberi alakban bekopogó Zeust és Hermészt. A jámbor Baucis anyó és Philemon apó egy kunyhóban töltötték el közös fiatal éveiket, itt is öregedtek meg együtt. Szegénységükön avval könnyítették, hogy megelégedetten viselték, és soha nem is akartak gazdagabbnak látszani. Csak ők ketten voltak az egész háznép, nem volt úr és szolga, egymásnak parancsoltak és egymásnak fogadtak szót. Jóságukért szegényes kunyhójukat templommá változtatták az istenek, s ők azt kívánták, hogy ott szolgálhassanak, s mivel szép egyetértésben töltötték életüket, egy órában érje őket a halál, hogy ne kelljen látniuk hitvesük sírját. Kívánságuk teljesült. Mikor leteltek a számukra kiszabott évek, történt, hogy éppen a szent lépcsők előtt állva leveleket vettek észre egymáson, mindkettejük arca fölött lomb nőtt, s már alig volt idejük, hogy utoljára elköszönjenek egymástól.

– Ég veled én hitvesem- mondták éppen egyszerre, és ekkor már sűrű lomb takarta el alakjukat, Baucis hársfává, Philemon tölgyfává változott.

Kedves Pista bácsi, Emília néni! Tiszta szívből gratulálunk kegyelmi évfordulójukhoz, és kívánunk jó egészséget mindkettőjüknél!

Fülöp Nándorné

Sitkei emlék:

Sitkei emlékeim a Felső utcából

Petőfi utca a templommal, és a szederfákkal

Harminc éve költöztem el Sitkéről, de még mindig elevenen élnek bennem a gyermekkor szép emlékei. Sitkén, a Szedresben nőttem fel, a Felső utcában. A Samu gyerekek voltak a jó barátaink: Gyuri, Karcsi, Tóni, Imi, Tibi. Sajnos Gyuri és Karcsi már nem él. Mindig megcsodáltuk a Samu Anti bácsi Danúbia motorját, amivel a gépállomásra járt dolgozni. A Samu udvarban elől lakott Samu Árpi bácsi, aki asztalos volt. Télen sokat időztünk a műhelyében, óráig elfigyeltük, milyen szép munkák kerülnek ki a keze alól. Télen az utca idős emberei is ott beszélgettek, politizáltak. Szívesen mentünk a Kovácsműhelybe is, mert ott Kovács bácsi megengedte, hogy fujtassuk a kohót. Elnéztük, hogy hogyan patkolja Kovács bácsi a lovakat. Sokat voltunk még a Linka udvarban, Fider Lajos barátoménál. Itt a Lajos keresztapja, Csányi Tamás bácsi korongozását figyeltük, aki szép virágcserepeket és figurákat készített agyagból. Jó szívvel és tisztelettel emlékezem Linka Feri bácsi mérnök úrra, aki nekünk, gyerekeknek mindig megadta a tiszteletet. Rossz idő esetén leültetett bennünket, és sok mesét olvasott nekünk. Lajos barátom édesapja, Fider Rudi bácsi szabó volt, szép ruhák kerültek ki a keze alól. A szomszédunkban laktak Jeneiek. Az „öreg” Jani bácsi volt a harangozó, sokszor mentünk vele harangozni. A celli búcsúkor az egész Jenei család ment a búcsúra, csak a Jani bácsi maradt itthon a kora miatt. Délután a templomtoronyból figyeltük mikor érik el a falu első házát a gyalog jövő

búcsúsok, majd elkezdtünk harangozni egészen addig, amíg a templomhoz nem értek. Emlékszem az Úrnap körmenetekre. A körmenetekre készülve mindenki rendbe tette a háza elejét, lekaszált a fűvet, az ablakokba, vázába virágot tett és gyertyát gyújtott. Négy helyen készítették sátrat oltárral: Kálmán Benőéknél, Bedő Jánoséknál, Németh Józseféknél, Linka Ferencéknél. A Bedő család kihalása után a sátor Vass Jánoséhoz került. Az utcában volt még egy szabó is, a Szakács János bácsi, aki idős korában is szemüveg nélkül fűzte be a cémát a tübe. Volt még egy jókezü varrónő is az utcánkban a Törökne Irma néném, édesapám unokatestvére. Még Sárvárról is kijártak hozzá varratni. Sok szép menyasszonyi ruhát megvarrt, ünnepek előtt kevés ideje maradt az alváshoz, mert még éjszaka is varrt, hogy készen legyenek a rendelt ruhák. Szép kötött ruhákat készített még Kiss Róza néni, aki családunknak is sok pulóvert, mellényt kötött.

Az utca elején volt a tejsarnok, ahol este a munka után a tejet hozók ott sokáig elbeszélgettek. A tejsarnok mellett volt a Tűzoltó szertár, ahol estefelé minden tavasszal tűzoltóversenyre készülve gyakorlatoztak a tűzoltók. A vezetőjük Ódor Jóska bácsi volt, aki lelkiismeretesen készítette fel csapatát a versenyre. „Kocsifecskeendőrről sugarat szelrelni, négy szívótömlőt táplálj, irány az egyenes, rajt!” – mondta Jóska bácsi és már indult is a csapat. Híres is volt a sitkei csapat, mert sok versenyt nyert.

A Szent János szobor a Petőfi utca jellegzetessége

A mi utcánkban lévő iskolába járt az alsó tagozatos három osztály. A Szedres összes fáját ismertük, tudtuk melyiken van a hamvas, fehér vagy a fekete „kanszeder”. Tudtuk melyiken, milyen madár fészkel. Rájuk mindig vigyáztunk, amíg a madarak ki nem repültek addig az a fa kimaradt a fáramászásból. Ezeket a szederfákat valamikor a selyemhernyó tenyésztés miatt ültettek. Felnőtteknek, gyerekeknek hasznos elfoglaltság volt, és még pénzt is lehetett vele keresni. Göcze Lajos bácsi intézte a selyemhernyó-tenyésztést, nála lehetett átvenni egy kis tenyérnyi doboztan a kis hernyókat, és ezeket papírra kirakva kellett etetni szederfá levéllel. Amikor almolni kellett őket akkor lyukas papírt tettek a hernyókra és azok a lyukon felmásztak a papír tetejére, így lehetett az aljukat tisztítani. Ahogy a hernyók nőttek a helyigény is mindig nagyobb lett, legtöbb helyen, a padláson tartották őket.

Kb. hat hét alatt nőttek meg akkorára, hogy begubózzanak. A gubók kötéséhez búzavirágot szedtek, 20-30 cm-es búzavirágcsomót kötöttek össze a tetején, az alját széthúzták, és ezek közé kötötték a hernyók a gubóikat. Így megtörtént a búza vegyszermentes gyomtalánítása is. Összel esti program volt a kukoricafosztás, szomszédok, rokonok segítettek benne. Az asszonyoknak téli elfoglaltság volt a tollfosztás. A kacsákról, ludakról nyáron lemellesztett tollat télen fosztották meg. A konyha közepére egy fateknőbe tették a tollat, amelyet aztán körbeül-

tek, és megosztották. Fosztás közben megtárgyalták a falu híreit, és népdalokat énekeltek. Ez több napot vett igénybe, amikor végeztek, az utolsó napon tollfosztóbált tartottak. A háziasszony süteményt sütött, teát főzött, és erre az alkalomra készítettek egy kis konty alá való likórt is. A hosszú téli esték így múltak el, TV még nem volt.

Nyáron sokat játszottunk az utcán a barátainkkal, ha nem kellett a szülőknek segíteni. 10 és 20 filléres alapon vonalra pénzt dobtunk, de ezt csak szüleink tudta nélkül tehetjük, mert nem engedték, hogy a játékhoz pénzt használjunk. Akinak sikerült a vonalra dobni az vihette a földön lévő összes pénzt. Húsvétkor 2 Ft-osal tojásba pénzt dobtunk, aki beletalált az vihette a tojást. Aki melletalált, annak a kétforintos a tojás tulajdonosává lett. Nyáron lejárunk fürödni a Cincára, a kétkarikás híd után balra. Bottyán előtt a folyó medrét úgy kiszélesítettük, hogy kb. 2x2 m-es területen 1 m mély volt a víz. Ha sokat voltunk a vízben, akkor sok piócat találtunk a lábunkon mikor jöttünk. Vasárnap pedig Kiss Kari bácsi befogott a hosszú szekérbe, és az utca gyerekeit összeszedve sokszor elvitt bennünket Bajtiba, a Rábára, a csikóúsztatóhoz fürödni.

Ahogy nőttünk, sokat voltunk a kultúrházban, ahol tartalmas klubprogramokat szerveztünk. Örömmel tölt el, amikor ránézek azokra a fenyőfákra, amelyek a kultúrház környékén és a kocsmá felé a fiatalok ültettek a vezetéssel.

(Folytatás a 11. oldalon)

Sitkei emlék:

Sitkei emlékeim a Felső utcából

(Folytatás a 10. oldalról)

Bálokat szerveztünk, amibe a felnőttek besegítettek, Czimbarné Margit néni főzte mindig a virsli, besegítettek Gróf Laci bácsiék, Saliék és még sokan mások. Ezeknek a báloknak a bevételéből nyáron kirándulni mentünk a Balatonra és más helyekre.

A téli szünetekben sokat társas-

játszottunk, sakkoztunk, gombfociztunk, akkor jött divatba a diavetítő, cserélgettük egymással a dia mesefilmeket. A gombfociról jut eszembe, hogy volt az utcánkban egy fiú, aki nem sokat játszott velünk, de ha jött, akkor mindig kérkedett. Egyik alkalommal meglátta, hogy az egyik tárunknak új gomb szerzeménye van, nem tudta elvi-

selni, hogy neki az övénél jobb van. Mondta, hogy mindjárt jön, jött is vissza szép nagy gombokkal, csak ott kezdődött a baj, amikor vasárnap templomba menet az édesanyja nem tudta a télikabátját begombolni, mert hiányoztak róla a gombok.

Télen az utcánk volt a legjobb szánkózhely, ezért mindig gyerekzsivajtól volt hangos az utca. A

templomajtótól a boltig le lehetett siklani szánkóval. Akkor még nem nagyon volt a faluban televízió. Nem volt számítógép, internet, de mégis szép és tartalmas gyermekkorunk volt. Sajnálom a mai gyerekeket, akik egész nap a számítógép előtt ülnek, mert még játszani sem tanulnak meg.

Ódor Gábor

Köztünk éltek

A sitkei cigányok

Földkunyhó: Illusztráció

A magyarországi romáknak nyelvi és történeti szempontból hat nagy csoportja különböztethető meg. Ezek közül három, a magyar cigányok, az oláh-cigányok és a beások nagy számban élnek hazánkban, míg a kárpáti cigányok, a szintók és a román cigányok csupán néhány száz, esetleg egy-két ezer tagot számlálnak.

A kárpáti cigányok hagyományos mesterségük szerint szegkovácsok, vályogvetők voltak. A magyar nyelv cigány jövevényszavai (pl. csaj, csávó, hóhányó, csóró, kéro, dumál, séró, stb.) a kárpáti cigány dialektus romungró nyelvjárásából származnak.

A szintók csoportja csak a II. világháború után telepedett le Magyarországon. Ők ma is céllövöldés mutatóványosként járák az országot.

A román cigányok a román határ közelében élnek. Ők azok, akik különféle portékákkal házalnak.

A magyar cigányok hagyományos mestersége a cigányzenekarban zenélés (muzsikus cigányok). Másik jellemző foglalkozásuk pedig a használtcikk kereskedelem (lomizás).

Az oláh-cigányoknak több csoportjuk van, pl. a lovárik, akik lókereskedelemmel foglalkoztak. Ők azok, akik önmagukat romáknak nevezik.

A beások anyanyelve az ősi román nyelv. Önmagukat beásnak vagy cigánynak nevezik, a roma megjelölést kifejezetten elutasítják. Fő foglalkozásuk a famegmunkálás (teknővájó) volt.

Sitkén nem éltek cigányok, kivéve két családot. Róluk tudhatunk meg számos érdekességet Kondics Margit visszaemlékezése alapján.

Gitka! Gyermekkoromból halványan emlékszem egy öreg, nagy bajuszú bácsira, aki nagyszélű, barna kalapot viselt. Az öregembert mindig egy színes szoknyás asszonnyal láttam együtt. Kik voltak ők? Hol és hogyan éltek?

Ők voltak Mátyásék, Mátyás Ignác és felesége, Kalányos Mária. Mátyásék a falu megbecsült lakói voltak, viselkedésükkel, munkájukkal rászolgáltak erre. A Csapás felső végén laktak egy bunkerszerű, földből épült

kunyhóban. Mária tiszta asszony volt, mindig mosott ruhák száradtak a kerítésen. Szép, hosszú haját sok apró tincsbe fonva hordta. Emlékszem, a Mária bába soha sem fázott, cipőt nem hordott, télen is csak a lábára tekerő rongyok védték a hidegtől. Mindketten szorgalmas emberek voltak. Az öreg Mátyás általában törökülésben ült a kunyhó előtt, szájában pipa lógott, és mindig dolgozott valamin. Mátyás Ignác teknővájó cigány volt, mosóteknőt, bélbontó teknőt, famedencét, főzőkanalat készített. Az asszony pedig kéregetett, koldult, járta a házakat. Általában minden portán adtak neki valamit, sehonnan sem távozott üres kézzel.

Úgy emlékszem, hogy három gyerekük, Annus, Sanyi és Mária már Sitkén született. Az emberek azt beszélték, meg is lettek keresztelve, mindháromnak az öreg Süléné volt a keresztanyja. Annus gyakran bejárt a faluba, szeretett barátkozni, kedves, közvetlen teremtsé volt. Marit viszont nem szerettük, mert ő olyan magánakvaló volt. Sanyinak nagyon szép hangja volt, minden este végigénekelte a falut.

A Cser felé menet mindig a Mátyásék „kunyhójához” közeli gyalogúton mentünk, hogy láthassuk a cigányokat, mert az akkoriban nagy újság volt. Ha a szüleinkkel mentünk, mindig vittünk nekik valamit, krumplit, gyümölcsöt. Emlékszem, Annusnak egy kötényt is adtunk.

Mi történt a későbbiekben a családdal?

A gyerekek hamar elköltöztek. Először Annus, majd Sanyi. Végül Mária is férjhez ment egy vándorköszörűshöz, aki faluról falura járt. Azt beszélik, hogy Mária később megbetegedett, és a Vásárosmiske felé vezető út mentén meg is halt. Állítólag Miskén van eltemetve. Az öregek a 70-es években tűntek el, hogy hova mentek, azt nem tudom. Feltehetőleg Annusuk falujába költöztek.

És mit tudunk a másik családról?

Őket nem szerettük, ők voltak a Kolompárék. Csak a két gyerekükre, Piri és Pistire emlékszem. Kolompárék is a Csapás felső részén laktak, de már bent az erdőben, a dögkút közelében. Nekik már igazi házuk volt, ajtóval, ablakkal, cserepes tetővel. Az öreg üvegezéssel, edények foltozásával foglalkozott, járta a házakat, falvakat.

Kolompárékkal nagy szerencsétlenség történt. Piri tüzet rakott, és valahogy kigyulladt a ház. A szegény lány, aki akkor úgy 14-15 éves volt, bennégett. A ház üszkös romjait még sokáig lehetett látni az erdőben. Ezután Kolompárék elköltöztek, azt hiszem visszamentek Celldömölk környékére.

Gitka, köszönjük a visszaemlékezést!

A fentiek alapján feltételezhetjük, hogy a Mátyás és a Kolompár család a cigányság különböző csoportjához tartozott. Mátyásék beások, Kolompárék oláh-cigányok lehettek. A különbségek ellenére jól megélték egymás mellett, és konfliktusok nélkül éltek együtt a többségi magyarsággal. Ez a békesség hiányzik napjainkban a romák lakta településekről.

Kondics Erika

Tagóvodánk

A Sárvár-Bögöt-Porpác-Sitke Köznevelési Intézményfenntartó Társulás létrejöttével a Sitkei Általános Művelődési Központ Óvodája 2007. augusztus 1-jétől a Vármelléki Óvoda tagóvodája lett. 19 éve működő óvodánkban ez volt eddig a legnagyobb változás, bár a gyerekek és a szülők nem érzékeltek ebből túl sokat, az óvónők feladata megnövekedett.

Az óvodánk működését eddig meghatározó dokumentumokat egyeztetnünk kellett a székhely-óvoda dokumentumaival. A munka oroszlánrésze óvodavezetőnkre, dr. Dolnyik Gézára hárult, de mi is kivettük a részünket a munkából.

A dokumentumok változása közepette pozitívum volt, hogy Cseperedő Óvodai nevelési programunk megmaradt, így szakmai munkánkat továbbra is ez határozza meg.

A közös munka megalapozása érdekében tapasztalatcseréken, bázisnapokon vettünk részt a székhely óvodában, és mindketten csatlakoztunk egy-egy munkaközösséghez: Timi néni a játékhoz, én pedig a drámajátékhoz. Óvodavezetőnk szakmai ellenőrzéseket tartott mindkettőnknél, örültünk az elégedettségnek.

Létszámunk tavaly 24, az idei évben 20 volt. Horváth Mária logopédus jár ki az óvodánkba hetente, mellyel sok éve húzódó problémánk oldódott meg.

Személyi változásokra is sor került, dajkánk, Németh Rafaelné, Ili néni július 2-tól élvezi jól megérdemelt nyugdíját (ezúton is jó pihenést kívánunk neki!). Helyét Kéthelyi Károlyné, Marianna néni vette át.

Az óvónők szakmai továbbképzéseken is részt vettek, én a kompetenciaalapú nevelésről, Timi néni pedig a játék szerepéről hallgatott előadásokat.

Naponta tartottunk fejlesztő foglalkozásokat a gyerekeknek, és szükség szerint egyéni fejlesztéseket is. Biztosítottuk a játéknak, mint a fejlesztés legfontosabb eszközének a feltételeit. A gyerekek fejlettségét évente kétszer mértük, a nagyoknál komplex iskolaérettségi vizsgálatokat végeztünk.

Mozgalmas évet, éveket tudhatunk a hátunk mögött.

A gyerekek számára külön foglalkozásokat biztosítottunk, a szülők igényei szerint, játékos angol nyelvtanulást, hittant és hangterápiát.

Szintén a szülők igényeire igazítottan úszásoktatásra vittük a nagyobakat Celldömölkre.

A gyermeki élet kiemelkedő napjai voltak az ünnepek. A készüldés magával ragadta őket, a közösen átélt élmények pedig összekovácsolták a csoportot. Ünnepeink között megemlékezések, hagyományörző napok és nyilvános ünnepélyek egyaránt voltak.

Megemlékeztünk az aradi vértanúkról és a Köztársaság napjáról.

A Mikulás-vonatkozás már valóban hagyománnyá érett óvodánkban, melyet délutáni Mikulás-várás követ a Művelődési Házban.

Luca napján kotyoltunk, szalmával szórtuk be az utcabeli ismerősök kapuját, jókívánságokkal fűszereztük.

Az időseket vidám tánccal köszöntötte a nagycsoport, mosolyt csalva a megfáradt arcokra.

Karácsonyi betlehemezésben az egész csoport szerepelt, a kicsiknek ez volt az első nyilvános szereplése.

Farsangunkat a Művelődési Házban tartottuk, a gyerekek tánccal készültek és szebbnél szebb jelmezekben mutatkoztak, az alkalmazottak pedig vidám jelenetet adtak elő.

Hamvazó szerdán kiszét égettünk a Bölöntér partján, a március 15-ei ünnepség viszont az influenza miatt idén először az óvodások nélkül zajlott.

A jókedvű óvodások

Az Anyák-Apák napja közös családi ünnepség volt, húsvét előtt kifújt tojásokat festettünk.

Gyermeknapon meglepetések, versenyek, közös játékok várták a gyerekeket. Az évzárónk „színpadra termett” drámajáték volt, a gyerekek nagyon élvezték, remélem a szülők is.

Családi napunkat a szedresben tartottuk, jó hangulatban versenyeztek a szülők és gyerekek az ebéd elkészültéig.

Három alkalommal a Soltis Lajos színház előadásain is részt vettünk.

Óvodánkba látogatott hullőivel egy sárvári tenyésztő is, a gyerekek bátran simogatták a kigyókat.

Áprilisban Mesemondó délutánon vett részt a nagycsoport, Nyakigláb, Csupaháj és Málészaj meséjét adták elő nagy sikerrel és nagy élvezettel.

Márciusban nyílt napot tartottunk az érdeklődő szülőknek, majd játszónapot a leendő óvodásoknak. Az elsősöket az őszi szünetben visszavártuk egy napra élménybeszámolóra, mesélésre.

Kirándulni az eltelt két évben háromszor is voltunk. 2007 őszén a győri állatkertben, 2008 májusában az ausztriai Dínó parkban, az idén júniusban pedig a Meseparkban.

Szoros kapcsolatot tartottunk a szülőkkel a gyermekek közös nevelése érdekében. Szülői megbeszélés négyszer volt egy nevelési évben, családot látogattunk, közösen díszítettük a karácsonyfát, festettünk tojásokat. Szülők iskoláját tartottunk a beszédproblémák és az írás-olvasás tanulásának összefüggéseiről, ahol logopédusunk volt az előadó, ő válaszolt a szülők kérdéseire. Januárban kaptuk a jó hírt, pályázaton másfél millió forintot nyertünk tárgyi feltételeink javítására. Bútorokat, játékokat és számítógépet vásárolhattunk az összegből. A teljes bútorzat cseréje eddig csak álom volt, most végre megvalósult!

Az udvarunkat EU-szabványossá kellett tennünk, ebben sok segítséget kaptunk az apukáktól.

Felújításra is nyert az Önkormányzat, ami a következő évben fog realizálódni.

Óvodánk az internet hálózat tagja lett, székhely óvodánk honlapján is megtekinthetők vagyunk.

Hát ennyi „dióhéjban” az elmúlt két év története – hivatalosan.

Nem hivatalosan pedig játék, mese, nevelés, fejlesztés, örömök és bánatok, aggodások és biztatások, sikerek és néha kudarcok, de leginkább sikerek és örömök sorozata. Hogy miért is írom ezt ilyen „magabiztosan”? Mert most éppen a nyári táborban vagyunk, és a tizenéves gyerekek is éppen olyan szeretettel, ragaszkodással és bizalommal viselkednek velünk, ahogyan óvodás korukban tették. Ezért bátorodom leírni, hogy az óvodánk mindennapjai inkább sikerek és örömök sorozata. Reméljük, még nagyon sokáig így lesz...

Pataki Márta
tagóvoda vezető

Hatvanéves osztálytalálkozó

Hatvan év hosszú idő egy ember életében, de rövid egy intézményében. Ahogy hallgatom a régi emlékeket felelevenítő hölgyeket, Gróf Lászlónét Vass Terézt, Horváth Bélánét Samu Rózsát, Kocsi Károlynét Szita Ilonát, úgy tűnik, mintha a hatvan év csak egy röpke pillanat lenne... Mintha a 14 éves hölgyek beszélgetését hallgatnám. Az emlékek mit sem fakultak... a lélek nem öregszik, ők így együtt most is ugyanazok a kedves, csacsogó fiatal lányok, mint régen. 1949-ben tízen végeztek a Sitkei Állami Általános Iskolában:

Minden reggel imádkozással kezdődött a nap, délben úrangyalát imádkoztak, majd az utolsó óra is imádkozással végződött.

„Isten nevében kezdem el,
Ő segítsen kegyelmével,
Ha ő segít mi sem nehéz,
Ha ő elhagy erőm elvész.
Azért legjobban e feltétel,
Isten nevében kezdem el.
Ámen”

A gyermekek által vitt fával fűtöttek az iskolában, a takarítás is a tanulók feladata volt. A sitkei iskola gazdasági iskola volt, nyelveket nem tanultak, de a kertészkertrben mindent megtudtak a növénytermesztésről, gazdálkodásról, sőt még piacra is vitték a megtermelt javakat. Ez akkoriban sokkal értékesebb tudás volt, mint a nyelvek elsajátítása. Az az iskola valóban az életre és a munkára nevelt. Háztartási ismeretek órán stoppoltak, hímeztek, főztek, téstát gyúrtak. Valóban hasznos tudományok voltak ezek abban a világban.

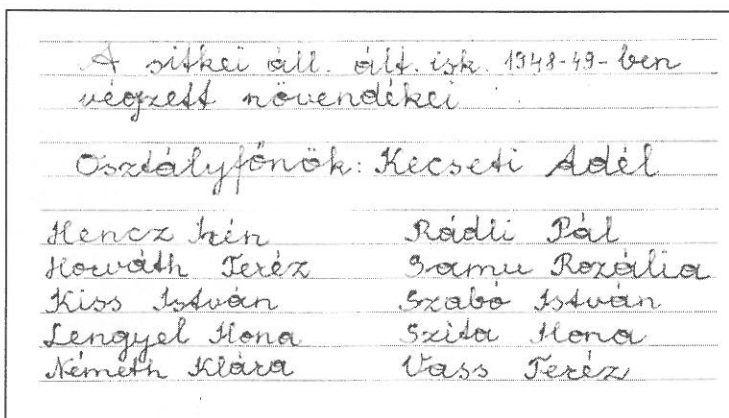
A betűvetés és az olvasás tudománya nagyon fontos követelmény volt akkor is. A betűket ma is a régi módon tudják mutogatni: használva a kezét, a fejét néha szinte az egész testet. Nem volt könyvük, így ezeket a jeleket olvasták össze, akár egész szavakat is el tudtak mutogatni egymásnak. A hölgyek bemutatják a gyönyörű zsinórfírassal formált betűket, amelyeknek írása közben nem lehetett felemelni a tollat. A palatábla és a palavessző segítségével tanulták meg a betűket és a számokat. Ha valaki csúnyán írt a szépírás füzetben, a füzetet a hátra tűzték, és úgy kellett szégyenkeznie a többiek előtt az iskola udvarán. A csúnyán dolgozónak néha még hazamennie is a füzetet a hátán kellett. Büntetésből körmöst kaptak, térdeltek a sarokban vagy éppen

Hatvanéves tablókép

Az osztálytalálkozó résztvevői

A sitkei áll. ált. isk. 1948-49-ben
végzett növendékei

Osztályfőnök: Kecseti Adél

Hencz Ján
Horváth Teréz
Kiss István
Lengyel Hona
Németh Klára

Ródlai Pál
Samu Roxália
Szabo István
Szita Hona
Vass Teréz

ben fogták őket az iskolában, amíg meg nem tanulták a leckét. Ilyenkor „tintaleves és papírmácsik” volt ebédre. A mai iskolában ez bizony elképzelhetetlen lenne. Mégis a múlt diákjai csak szeretettel beszélnek volt tanáraikról, nem hangzik el egyetlen bántó megjegyzés sem.

Emléküket tisztelettel őrzik.

Pogány Elvira, aki elsőben és másodikban a betűvetés tudományára tanította a diákokat, Vass Klára, aki jó hazafinak nevelte őket az ének és földrajz órákon, Kecseti Adél, aki jó osztályfőnökként mindig mellettük állt és a tiszta szép magyar beszéd elsajátításában segítette őket, Werner Lajos, aki kántor és igazgatóként a harmadikokat és negyedikesekeket tanította véleményalkotásra, szabatos szóbeli fogalmazásra a szabad beszélgetés órákon, Kovács László, aki jó matematikusként fontosnak tartotta a számtan és mértan tantárgyak alapjainak lerakását és a gyakorlati oktatást irányította, Ludván János, aki korábban az evangélikus iskola igazgatója volt, és Lukács Lajos, aki akkoriban került ide az iskolába, és akinek egész életét Sitke és az itt lakók szeretete jellemezte.

A háború ideje alatt is folyamatos volt az oktatás, a Linka ház bolt helyiségében folyt a tanítás, mert az iskolát katonák szállták meg. Ha riadó volt a közel lakó gyerekeket haza küldték, a többiek pedig a pincében vésztették át a bombázásokat....

A sok-sok emlék frissen él a hölgyekben. Sok szál köti össze őket. Jól ismerik egymást. Sitke a régi iskolával együtt életük meghatározó színhelyévé vált. Sajnos a mostani gyermekek számára ez nem adatik meg. Különböző iskolákba járnak, nem alkotnak igazi gyermek közösséget, és így a faluhoz való kötődésük is kevésbé lesz majd olyan szoros, mint ezeknek a hatvan éves osztálytalálkozót ünneplő egykori sitkei iskolás lányoknak.

Most mi is velük együtt emlékeztünk. Az ünnepséget még szebbé tették Inzsól Richárd plébános szavai és a sitkei citerás együttes műsora.

Véleményem szerint, ha szabad

Egy közösség életében nagyon fontos, hogy a közösség tagjai ahogyan érzik magukat szűkebb-tágabb környezetükben. Fontos szempont, hogy mennyire komfortos a lakóhely, milyen az infrastruktúrája, milyen a különféle szolgáltatások színvonala, és természetesen az sem lehet közömbös, milyen a lakók megélhetése és biztonságérzete. Ahol jól érzik magukat, ott szívesen élnek, ahol kedvezőtlenek a feltételek onnan elvándorolnak. Mi fiatalokat kértünk arra, hogy mondják el véleményüket Sitkéről, a kulturális programokról és arról, hogyan képzelik el Sitkét például öt év múlva. Kérdéseinkre Horváth Bence, Kéthelyi Dániel, a Sitkei Citerazenekar két tagja, és Kiss Marcell, a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület tagja válaszolt.

Kéthelyi Dániel

Számomra Sitke kedvező környezettel bír, Sárvár közelsége miatt lehetőségem nyílik szabadabb szórakozásra és több ismerős megszerzésére. Látván a környező falvak helyzetét, Sitke véleményem szerint előnyösebb helyzetben van. Tanulmányaimat Szombathelyen végeztem, a Puskás Tivadar Szakképző iskolában. Hat évig hétköznapjaim nagy részét Szombathelyen töltöttem, kollégistaként, hétfőigente viszont jó volt a sitkei környezetbe visszatérni.

Tagja vagyok a Sitkei Citerazenekarnak, mellyel sok helyre eljutottam, és Sitke hírnevét öregbíthettem. Tizenhárom év alatt, hiszen ennyi ideje vagyok a tagja, szinte az összes kulturális programon részt tudtam venni, ilyen például Öregek napja, Falukarácsony, nemzeti ünnepek, dalostalálkozók, falunap. Idén nyáron Sitkén került megrendezésre a Szentjánosbogár Tábor. Két bogarat nálunk szállásoltak el. Jó érzés tudni, hogy Sitke életében sor került egy ilyen rendezvényre is, hiszen a környező falvak nem büszkélkedhetnek ilyen eseménnyel.

Immáron hagyománnyá vált nyári program a Rockfesztivál. A rock zene nem áll közel hozzám, ennek ellenére én is jól tudom magam érezni ezen a fesztiválon. Lehetőséget ad új emberek megismerésére, vagy éppen régiekkel való találkozásra. Valószínűsítem, hogy idén is részt veszek ezen a rendezvényen. Összesítve úgy gondolom, ezek a rendezvények megfelelő erővel bírnak Sitke lakosainak összetartásához. Terveim szerint itt élek majd öt év múlva is, és tagja leszek a Sitkei Citerazenekarnak is. A zenekarnak különösebb kitűzött célja nincs, csupán annyi, hogy ezt a színvonalat továbbra is fent tartsuk. Reményeim szerint az általam elvégzett szakmában tudok munkát találni, valahol Sitke közelében, hiszen nem szeretnék innen elköltözni, vagy kétlaki életet élni. Most kántorképző iskolába járok, így öt év múlva ezzel a munkával szeretném támogatni a sitkei plébániát.

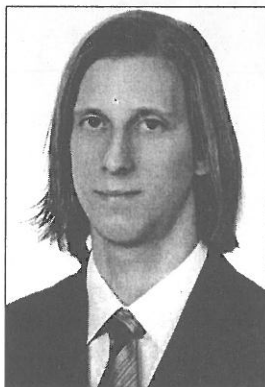
Kiss Marcell

Sitke számomra meglehetősen szimpatikus falu, hiszen a környező falvak egyike sem bír olyan kialakult harmóniával, mint ez. Szombathelyre járok középiskolába, így időm nagy részét nem itthon, hanem egy nagyvárosban töltöm. Hétfőigente, amikor hazautazom, elég időt tudok fordítani a sit-

kei barátaimra, és ezt a faluban lévő szórakozóhelyek, mint például a Borostyánkert Fogadó is biztosítani tudják. Néhány alkalommal lehetőséget kaptam arra, hogy retro bulikat is szervezzek, ami egyfajta esély volt arra, hogy zene iránti érdeklődésemet Sitkén is kibontakoztathassam. Mivel Szombathelyen tanulok, így évközben helyi programokon nagyon ritkán tudok részt venni. Viszont nyáron a legtöbb sitkei rendezvényre elmegyek, ilyen például a júliusban megrendezendő falunap és az augusztus végén megszervezett Rockfesztivál. A Rockfesztivál véleményem szerint az év legjobb programja Sitkén, pedig nem is ez a zene áll a legközelebb hozzám. Ennek ellenére a baráti társaság jó élménnyé tudja tenni.

Azért is szeretem ezt a rendezvényt, mert rengeteg embert összetart. Biztos, hogy rajtam kívül is van néhány olyan ember, aki nem kedveli az ilyen fajta zenét, de a baráti társaság vagy egyéb más tényező idecsábítja. Jó érzéssel tölt el, hogy különböző stílusú emberek minden konfliktus nélkül tudnak jól szórakozni. Tagja vagyok a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesületnek, mely remélhetőleg meg tudja valósítani a jövőre kitűzött terveit és továbbra is tud igényes kulturális programokat szervezni. Biztos vagyok abban is, hogy Sitke fejlődni tud a környékben lévő falvakkal együtt.

A nyár folyamán sor került repülőgépes szűnyögírtásra is, ez is egy jelnek tekinthető a jövőre nézve, hogy Sitke képes a fejlődésre, és az önkormányzat meg tud felelni az előírásoknak.

Horváth Bence

Véleményem szerint Sitke Vas megye legszebb falvai közé tartozik. Főleg a borok, és ettől az emberek is jóval vidámabbak, ez persze nem azt jelenti, hogy az alkoholizmus jóval nagyobb mértékben lenne jelen, de a kellemes hangulat megalapozásához ez is hozzájárul. Sitke kis közösség a maga hétszáz lakosával, de nagyon összetart, és bármilyen rendezvényről van szó, vagy éppen arról, hogyan tegyék szebbé Sitkét, mindig renge-

teg segítőkész ember áll a falu szolgálatára, hogy az minél szebb és jobb legyen. A kulturális programok mindig színesek, érdekesek, és ami talán a legfontosabb, minden korosztály figyelmét igyekeznek felkelteni. Sok már kiforrott tehetséget őriz a falu a bugyarában, akiknek úgy vélem meg is adatik a lehetőség, hogy időről időre megmutassák magukat, és azt, hogy mennyit fejlődtek. Ezek közé a fiatalok közé tartozom részben én is. A Sitkei Citerazenekarban muzsikálok, így tapasztalatból mondhatom, hogy sok erőfeszítést igényel ez a tevékenység. Táborokba járunk, továbbképzéseken veszünk részt, és ami a legjobb gyakorlás és sok fellépés. Remélem, ez a sok tanulás meghozza majd gyümölcsét, és még szebb műsorokkal tudunk majd szolgálni a mindig nagyszámú és kedves közönségünknek.

Még nem tudom, holnap mi fog történni, de abban biztos vagyok, hogy minden a lakosokon múlik, azon, hogy ők mennyit próbálnak kihozni a faluból. Ha ezek után is lesznek, akik szívükön viselik kicsiny falunk sorsát, akkor biztos vagyok abban, hogy jó irányba haladunk. Remélem, sikerül elérni azokat a célokat, amelyeket a falu lelkes, szervezőkedvű emberei tűztek ki maguk elé.

Új játékosokkal, új edzővel az első öt valamelyikének megszerzése a cél

Balhási István, edző

A 2009/10-es szezonra átalakult játékos-kerettel és edzőváltással vágott neki futballcsapatunk a megyei II. osztály küzdelmeinek. Több alapemberünk távozott. Kemecsei Roland kapus Zalaegerszegrre költözött, ezért elbúcsúzott csapatunktól. Rajta kívül távozott még Vincze László és Kaisinger András Vönöckre, Szomorkovics Balázs Jánosházára. Ők szeretnék magukat magasabb osztályban kipróbálni, ezért döntöttek a távozás mellett. Sajnos Németh Roland (aki házi gólkirályunk, és egyben a megyei II. osztály gólvölgylistájának 3. helyezettje) munkáját külföldön folytatja, így valószínűleg rá sem számíthatunk az idei esztendőben. Rajtuk kívül a felnőtt csapat keretéből Papp Balázs igazolt Ostffyasszonyfára (megyei III. osztály). A távozóknak ezúton is szeretnénk megköszönni Sitkén nyújtott teljesítményüket, és sok sikert kívánunk új csapataikban. Az érkezők sora az átigazolási szezon végéhez közeledve hosszú lett. Nálunk folytatja pályafutását Molnár Zoltán (CVSE), Tóth Róbert (Mersevát), Mórocz Tamás (Külsővát), Kóbor István. Visszatért csapatunkhoz három korábbi játékosunk, Borbély László Gércéről, Horváth Balázs Izsákfáról és Patyi Dezső, aki egy időre felhagyott a futballozással, de most ismét csatsorba állt. Reményeink szerint az egyik legsikeresebb „igazolásunk”, hogy a csapat vezetőedzői feladatát Balhási Istvánt a Celldömölk korábbi kitűnő trénerre vállalta el. Vele minőségi edző és minőségi munka érkezett Sitkére, ami eredményesebb futballal párosul majd. Csapatunk célkitűzése az idei szezonra az első öt hely valamelyikének megszerzése, sikerebb szereplés a Magyar Kupában (tavaly az első fordulóban kiestünk Bozzai ellenében). Felkészülésünk kezdetén, Gércén szerepeltünk a hagyományos Nyári Kupa küzdelmein. A torna a nagy játékos mozgás miatt még az ismerkedés jegyében telt el. Ez az eredményeken is meglát-

szott. Két vereséggel a torna 4. helyén végeztünk. Ezután heti két edzéssel készültünk tovább a bajnoki küzdelmekre. Az új tréner próbálta mindenkinek megtalálni a helyét csapaton belül, megismerni játékosai erősségét, gyengéit és ütőképes csapatát formálni játékoskeretünket. A bajnokság rajtjára még három mérkőzéssel hangoltunk. Augusztus 9-én a Magyar Kupa I. fordulójában Nemeskocsra látogatott csapatunk. Hozva a kötelezőt, 6:1-es győzelemmel tértünk haza megyei III. osztályú ellenfelünktől. A következő hétvégén, Mersevátón szerepeltünk edzőmérkőzésen, ahol csapatunk már helyenként szép játékot mutatva 6:0-s győzelmet aratott. Augusztus 20-án, csütörtökön, már a bajnoki rajtra készülve a Magyar Kupa II. körében csapatunk Ostffyasszonyfán játszott, és 3:1-es győzelmének köszönhetően már a III. forduló sorsolását várhatjuk. Győzelmünk értékét növeli, hogy a hétközi mérkőzés miatt elég tartalékosan tudtunk felállni, de a kiegészítő emberek megmutatták, hogy elbíri csapatunk néhány alapember hiányát. A Magyar Kupa III. fordulóját szeptember 2-án, szerdán rendezik, valószínűleg már hazai pályán fogadjuk következő ellenfelünket. Augusztus 23-án, vasárnap végre megindult a 2009/10-es bajnoki pontvadászat. Első nekifutásra rögtön (immár hagyománynak számítóan, harmadik alkalommal) egy erős ellenfél, Kenyeri csapata látogatott hozzánk, soraikban korábbi Sitkén futballozó kiváló játékosokkal. Csapatunk szépszámmú nézőközönség előtt, egy nagyon színvonalas, küzdelmes mérkőzésen 2:2-es döntetlent ért el bajnokesélyes ellenfelével szemben. Az eredmény igazságos, a mutatott játék bizakodásra adhat okot a bajnokság hátralévő részére. A szezon első sitkei góljait Asbóth István és Horváth Roland szerezték. Ifjúsági csapatunk – kicsit beragadva a rajtnál – 4:0-ás vereséget szenvedett Kenyeri korosztályos csapatától. Csapatunk erejében bízva, reméljük az idei évben jó és eredményes játékkal szórakoztatjuk majd szurkolóinkat, és megháláljuk a bizalmat támogatóinknak. A 2009/10-es bajnoki szezonban Szakosztályunk működését anyagilag támogatja: Sitke Község Önkormányzata, Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület Sitke, Sárvári Security Service Kft., Nemzeti Civil Alapprogram, Wesselényi Miklós Sport Közalapítvány.

Pék Csaba

Zalai sportolók Sitkén

Szeptember 19-én Nagykapornak-Misefa sportküldöttsége érkezik Sitkére. A sportkapcsolat a községek között pár évvel ezelőtt kezdődött Misefán. A misefai találkozó szomorú apropóját dr. Sifter Lajos váratlan távozása szolgáltatta. Lakóhelyén a volt polgármester és sportbarát tiszteletére labdarúgó emléktornát rendeztek, amelyre meghívták Lajos egykori sitkei csapattársait is. A 2:2-re végződött mérkőzés után vetődött fel először a sitkei visszavágó gondolata, amelyet szombathelyi sportbarátain anyagi támogatásával, Germán Ervin hathatós segítségével, és a sitkei sportegyesület közreműködésével most sikerült tető alá hozni.

A sportnapon, a délelőtti órákban a Borostyánkertben asztalitenisz, teke, petanque és sakk sportágban nyílik lehetőség a versenyre. Délután a labdarúgó pályán előbb a veteránok foci mérkőzésére kerül sor, majd a szombathelyi és a zalai öregfiúk mérkőzése össze tudásukat.

A sporttalálkozó zárásaként vendégeink Sitke nevezetességeivel ismerkedhetnek meg, majd lehetőséget kínálunk a jóízű hercegi bor megkóstolására egy helyi őstermelő pincéjében.

Jó időt remélve, a rendezvényünkre minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Linka Sándor
szervező

Sitkei veteránok Misefán

SPORT ■ SPORT ■ SPORT

Ismét a dobogó csúcsán

Interjú Poós Gusztávval, Sitke legerősebb emberével.

Poós Gusztáv 2005. és 2007. között egymás után háromszor lett a falu legerősebb embere. A 2008. évi kihagyás után 2009-ben ismét indult a megmérettetésen. A versenyen újból győzött, megelőzte többek között Horváth Ernőt, a tavalyi győztest is. Utánajártunk, mi volt a kihagyás oka, illetve miért indult ismét az idei falunapi versenyen.

Annak, hogy háromszor akartam nyerni, nagyon egyszerű, prózai oka volt. Három fiam van, mind egyiknek akartam nyerni egy első-ségért járó oklevelet. A díjakat nekik ajánlottam fel, hadd tegyék ki szobájuk falára. Miután ez sikerült, eldöntöttem, hogy ezzel be is fejeztem a versenyzést. Tavaly a derekammal is gond volt és gerincproblémáim is adódtak. Úgy döntöttem, többet nem foglalkozom ezzel a dologgal. (Kicsit unalmas is mindig nyerni!) Jöjjenek a fiatalok, nekik kell átadni a teret! Azonban az erős emberek versenyének megszervezésében továbbra is nagyon szívesek besegítetek. A versenyszámokat és a versenyszabályokat Pénzes Lacival közösen szoktuk kitalálni. Az idén úgy alakultak a dolgok, hogy előzetesen kevesebb volt a vállalkozó szellemű jelentkező. Nem szerettük volna, hogy kevés indulóval bonyolódjon a verseny. Tulajdonképpen aznap döntöttem el, hogy megmérettetem magam. Aztán a rajtra szerencsésen összejöttünk.

Az idei falunapon nem csak a versenyszámok, a helyszín is változott.

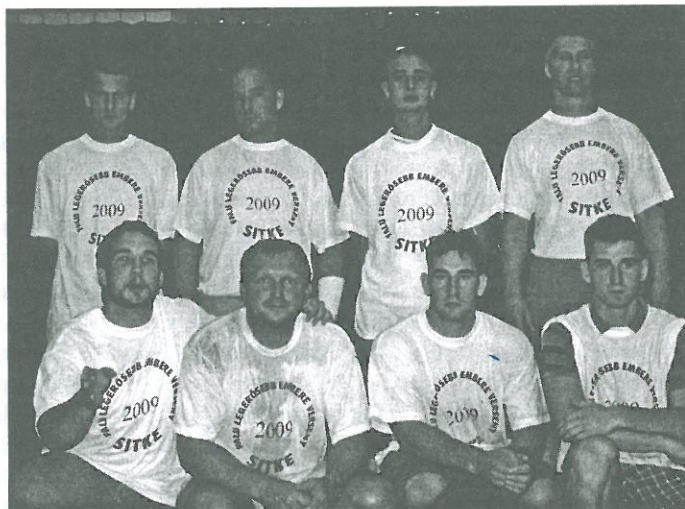
A rossz idő miatt a Művelődési Ház színpadára szorult a verseny, de végül egészen jó hangulatot sikerült teremteni. Volt, aki komolyan vette a küzdelmet, volt, aki kevésbé, de a legfőbb célt elértük, a jelenlévők jól szórakoztak. Lehetett egy kicsit virtuskodni, mely üde színfoltja volt a falunapnak.

Milyen érzés volt ismét győzni?

Az a tény, hogy a versenyt megnyertem, számomra már csak megkoronázása volt a napnak. Vannak emberek, akiknek valamilyen módon nagyobb tehetségük van bizonyos sportágakhoz, megemlíthetném a foci-tákat is. Lehetséges, hogy én az átlagnál erősebb fizikummal rendelkezem, ezért vagyok alkalmas arra, hogy ilyen megmérettetésen győzelmi eséllyel részt vegyek. Valószínűnek tartom, ez egy örökölt dolog a családban. Mindez azonban csak sitkei viszonylatban mondható el. Elképzelhető, hogy egy szomszéd faluban rendezett hasonló jellegű versenyen nem lenne esélyem az ellenfelekkel szemben. Nem lehet tudni.

Az idei falunapon már nemcsak oklevél járt a nyertesnek, hanem kupa is. Mondanál erről pár szót?

Eddig csak oklevél járt a dobogós helyezetteknek. Az idén már kupa is, illetve egy vándorserleg. A vándorserleget én ajánlottam fel. Aki három-

Az erős emberek versenyének mezőnye

szor elnyeri, véglegesen hazaviheti. De önéki is lesz egy ilyen úgy-mond kötelezettsége, ha hazaviszi, neki is fel „kell” ajánlani egyet. Ha így folytatódik, egész szép hagyomány lehet ennek. Vannak tehetséges fiatalok, közülük nagy eséllyel kerülhet ki pár éven belül az, aki megnyeri ezt a versenyt. Nekik még lesz idejük ezzel foglalkozni.

Vannak elképzeléseid a jövő évi versenyről, vagy erről még korai beszélni?

Nem tudom, el lehet-e mondani a jövő évi terveket? Kitaláltam egy újabb dolgot – az erős emberek versenyszámai között köté-lhúzó versenyt szeretnénk rendezni

ni Kissitke és Nagysitke között. Kijelölnénk egy-egy csapatkapitányt, aki összeszedne öt-öt férfiből és nőből álló csapatot, akik megmérkőznének egymással. Ezt is hagyományteremtő céllal szeretnénk meghirdetni. Szerintem a falunap ilyen dolgokra hivatott. Lehetőséget adni a helyieknek a szereplésre, vagy egyszerűen 'csak' szórakozni. De azért más célja is van az egésznek: rá szeretnénk irányítani a gyermekek figyelmét a mozgásra, a sportolásra. Szerencsére már volt futóverseny is a falunapon. Ilyen dolgokra mindenképpen szükség van. Ha valaki már csak annyit profitál az egészből, hogy fut egy kört a falunapon, már megérte. Nem beszélve a győzelemről! Mivel sokkal korlátozottabbak a falusi gyermekek lehetőségei, mint a városiaké, minden alkalmat meg kell ragadni a mozgásra, hogy a sport az életük részévé válhasson.

Köszönjük a beszélgetést!

Gróf Alexandra

Nyárbúcsúztató

Az Együtt Sitkéért Egyesület lapzártánk után tartja évente ismétlődő nyárbúcsúztató rendezvényét.

A tervezett program jubileumi labdarúgó mérkőzéssel kezdődik a Sitke öregfiúk és a Gérce öregfiúk csapatai között. A labdarúgó mérkőzést a celdömölki mazsorettek műsora színesíti, majd a Lenvirág népzenei együttes fellépése követi. Ezután Sitke tehetséges fiataljai énekelnek a Borostyánkert teraszán. Esti órákban a Stop and go táncklub bemutatóját és a vásárosmiskeiek meglepetés műsorát nézhetik meg az érdeklődők. A rendezvényt bál és tűzijáték zárja.

A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja

Szerkeszti a szerkesztőbizottság: Germánné Cseszkó Blanka, Gróf Lászlóné, Kiss László, Kondics Erika, Dr. Nagy Erika, Szép Orsolya

Kiadó: Kovács Ferenc (A szerkesztőség postacíme: 9671 Sitke, József A. u. 1.) Készült: Sárvár, Újsziget-rota